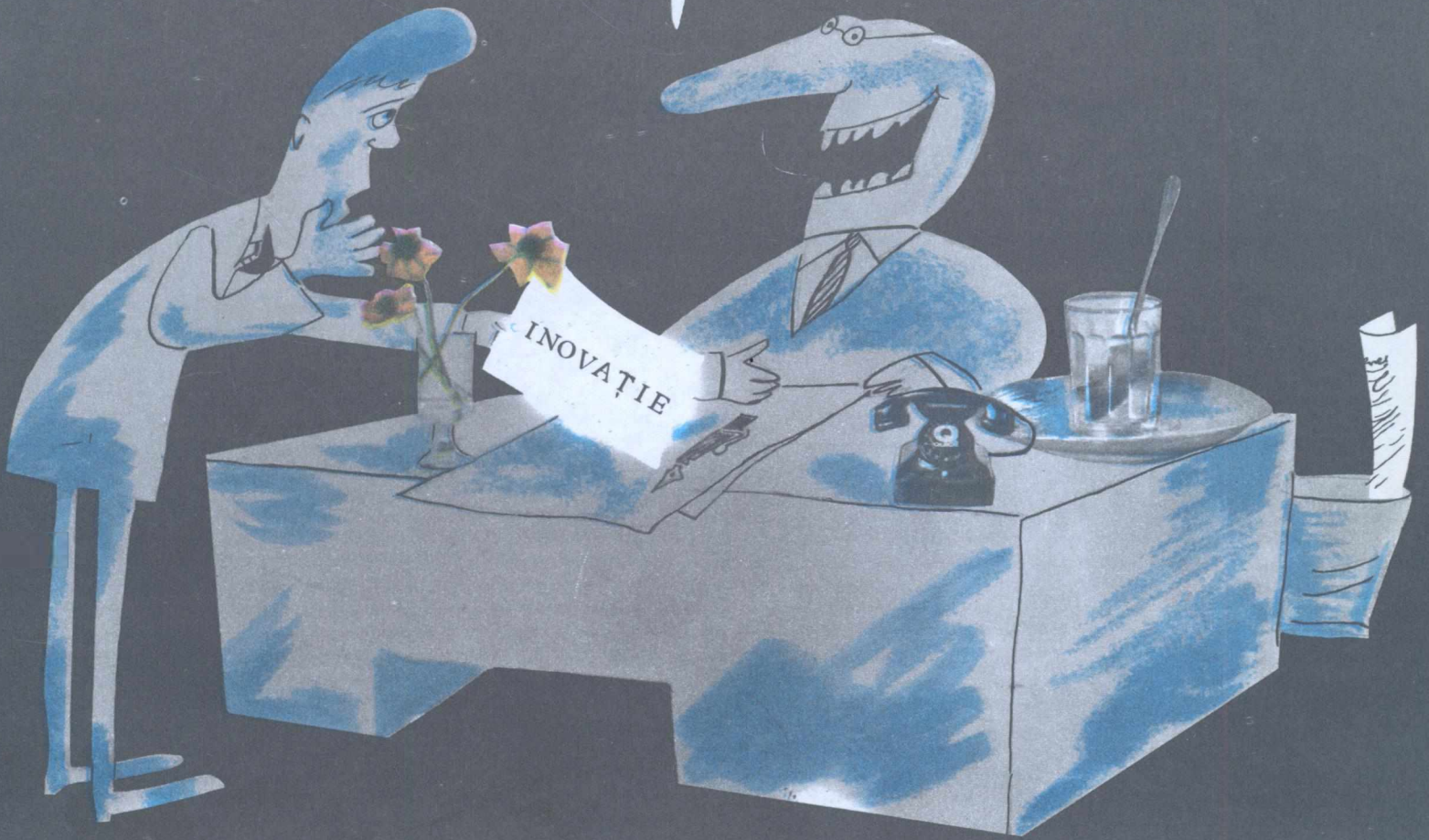




— Lasă mata inovația aici și ai  
toată încrederea că se aranjează!



BASME

NELL COBAR

19

**URZICA**

# Dedicații

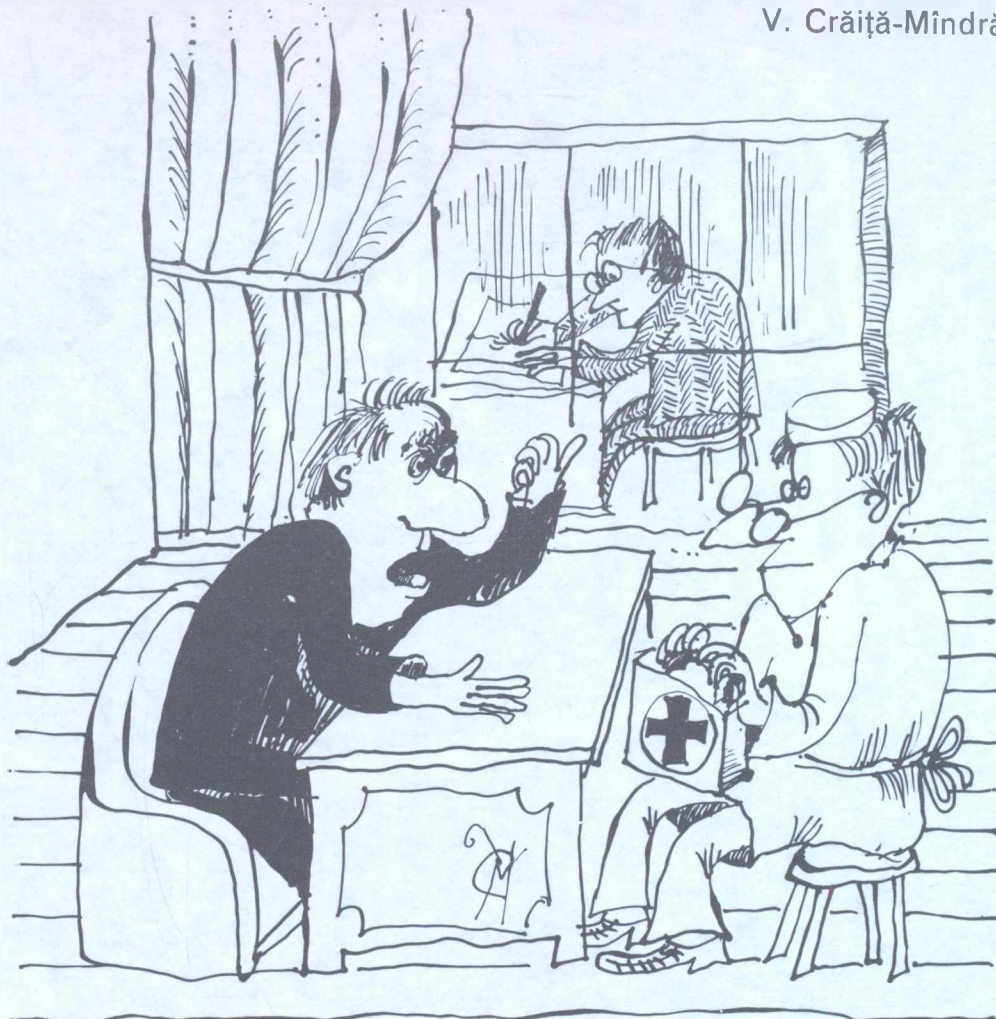
Ștefan Tita

— Am scris în viață zeci de dedicații  
Și-n fiecare-am pus inima mea!  
Rostea lângă un ștand, pe undeva,  
Un glas în care tremurau vibrații:

i se cereau: un gând, o semnătură  
Și bardul fericit le dăruia,  
Cuvinte calde pixul așternea  
Pe cărți sosite de la editură...

Cînd vezi că te cunosc, te feliicită,  
În suflet parcă numai îngeri trec  
Și-n cîntece voioase ei petrec,  
Iar lumea-i o ghirlandă înflorită...

Și iată o femeie se oprește...  
— Hai, spune, vrei să-ți dăruiesc un gând?  
— A, nu! Văzui că lumea stă la rînd...  
— Și?  
— Am crezut c-aici se vinde pește...



— Doctore, subalternul meu suferă de complexe de egalitate!

## SONETUL OASELOR

Unui poet lirico-anatomic

*Frumos mai sint, iubito! Privește-mă puțin:  
Mi-e albă, ca de cretă, coloana vertebrală,  
Iar coastele curate ca un schelet de școală,  
Par aripi desfăcute mai sus, peste bazin.*

*Hai, mîngîie-mi femurul cu sevă genială  
Apoi și peroneul, să vezi cît e de fin!  
Alintă-mi omoplatul cu pătimaș suspin,  
Vezi numai de nu-l sparge în joacă, din greșeală...*

*Eu îți voi trece, tandru, falangele prin păr  
Și răsucind spre tine un craniu lustruit  
Voi clănțani cuvinte de dor, din maxilare.*

*Și să ne intre-n oase adîncul adevăr  
Al dragostei ce astăzi pe viață ne-a unit,  
Vom scriții poetic, în lungă-mbrățișare!*

Stelian Filip

## Planul

Își ridică ochii de pe carte și privi îngîndurat pe fereastră. Ploaia de toamnă, care cădea în ritm uniform, întunecase zările și părea că nu se va mai opri niciodată. Îl străbătu un fior și rămase cu privirea pierdută pe fereastră. Gîndurile îi zburară la zilele de vară, care, anul acesta fuseseră atît de agitate. Zimbi. Doamne, ce luptă duseseră! Cu cită perseverență și dibăcie își făurise planul de bătaie. Parcă îl auzea și acum pe tatăl său: «Băiete, unde te-or trimite, acolo să te duci! Și eu am fost profesor de limba română și sint mîndru că și tu vei fi! Nimic nu este mai frumos decît să-i înveți pe copii, limba lui Eminescu, Creangă, Caragiale, Sadoveanu și Arghezi!»

El nu răspunsese nimic. Degeaba i-ar fi explicat lui taică-său că el, în anii de facultate petrecuți în Capitală, devenise un bucureștean get-beget. Degeaba i-ar fi explicat că el nu concepe să se îngroape într-un sat pierdut prin Bărăgan sau prin alte locuri, unde nu i se deschidea altă perspectivă decît aceea de a-i învăța alfabetul, pe țincii rași în cap. În zadar ar fi încercat să-l convingă pe taică-său, că nu avea de gînd să devină un obscur profesor de limba română, care, să nu rămînă cu altceva, decît cu maldărul de fotografii de la serbările de sfîrșit de an în care el

apărea veșnic în aceeași poziție, așezat pe un scaun, înconjurat de elevii absolvenți strînși roi în picioare, în jurul lui. «Ia privește cîți oameni am făcut! spunea taică-său mîndru. Ia privește! Uite, ăsta cîrnu este azi mare matematician, profesor universitar! Țsta lungul, a devenit un lingvist cunoscut! Țsta de aici cu ochelari, este astăzi un mare poet...»

Zimbi din nou. De fapt, taică-său îi dăduse ideea.

Începuse să-și pună planul în aplicare încă înainte de a fi început anul cinci, la sfîrșitul căruia urma repartizarea.

Într-o după amiază sunase la ușa cunoscutului poet. Avea de gînd, mai întii, să-i ceară iertare pentru îndrăzneală, dar dorise să-l cunoască pentru că îl admira. Nu. Îl iubea. Învățase pe dinafară vreo treizeci din poeziile sale și apoi avea să i le recite. Oricît de celebru este un om, cînd îi zgîndări orgoliul, nu se poate să nu-i cîștigi simpatia, nu se poate să nu te vadă într-o lumină mai roză. Urma apoi să-i declare, că vrea să devină poet, discipolul său și să-i ceară sfaturi. Era imposibil să-l refuze. Și abia la urmă avea să arunce în luptă și ultima armă: «Știi, eu sint feciorul lui cutare, care a fost profesorul dumneavoastră de română! Cît este de mîndru tatăl meu de dum-

# FABULĂ FILOZOFICĂ

de Aurel Baranga

Zise un câțel către o pisică  
Urcată în vârful copacului:  
— «Ce cauți acolo?»  
— «Uite, așa, de-a dracului!»...  
— «Nu-nțeleg nimic. Explică!»  
— «Am ajuns pe post de OM.»  
— «Adică?»  
— «Sînt în pom!»

Iar

MORALA

nu există,  
Fabula fiind... existențialistă.

## ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

Victor Eftimiu

● Mă crezi că eu nu admit nimic din tot ce am scris? Nu-mi place nimic, căci nimic nu-i trăit. Făcute sînt toate. Și totuși, trec printre marii scriitori, sînt bogat cum n-a fost altul, iar mîine voi fi iubit de cea mai frumoasă și castă dintre femei. Spune, n-ar trebui să fiu fericit?! De atîtea ori, cînd eram sărac, îmi inchipuiam fericirea în bani, glorie, iubire. Acum, le am pe cîteși trele.. Sînt fericit. Iată, răsufliu aerul nopții, privesc luminile aprinse în cinstea mea, admir stelele.

● Și totuși nu sînt fericit! Niciodată un spirit mai ales nu va putea fi fericit pe deplin. Uită-te la cer: cîte lumini rătăcitoare din haos, nu-și poartă zbuciumările deasupra noastră? Cine le-a făcut? Ce rost au toate astea? Cum aș putea fi eu fericit cînd, atîtea taine stau încuiate, sub ochii mei? Par nebun, nu-i așa? Omul logic, epicurianul de ieri, îți pare lipsit de logică și ridicul? Ei da, numai în situații de astea poți vedea limpede. Nu sîntem nimic în fața eternității, poete!

● O regulă simplă învață pe muzicant să-și curme compoziția în clipa cînd atinge sublimul. Un act de dramă, trebuie să se zfirșească unde e mai frumos. Ai o întîlnire de dragoste, desparte-te în clipa cînd simți c-ai vrea să fii mai aproape de ființa iubită.. E ridicul, nu-i așa, după cîteva ceasuri de visări la brațul ei, să te reîntorci, imediat după despărțire. Iată marea artă: să știi sfirși orice, cînd ai atins culmea. Căci de acolo începi să cobori și a cobori e îngrozitor. Dacă treci peste momentul culminant al unui act, fără să lași cortina, efectul se împarte, se pierde..

● Totdeauna cînd sînt printre tovarășii mei de viață literară, mi-e dor de stele.. Eu sînt sigur că toți prietenii ce stau de vorbă colo, în dosul ferestrelor luminate, mă invidiază și mă cred nevrednic de toată sărbătoarea asta. Fiecare își inchipuie că o părticică din gloria mea i se cuvine și lui, fiindcă stînd de vorbă cu unul din ei, m-am gîndit la romanul cutare, fiindcă celălalt m-a împrietenit cu editorul cutare.

# de bătaie

Sadi Rudeanu

neavoastră!)

Totul se desfășurase așa cum prevăzuse. Cunoscutul poet îi acordă toată atenția și îl primea cu plăcere de fiecare dată cînd venea la el să-i citească versurile sale. Își dădea seama că, maestrul se jena să-i spună că nu are talent. Și el știa asta. Dar într-o zi îi aruncă: «Poate, maestre, dacă aș intra redactor la o editură, n-aș putea oare să capăt experiență citind lucrările altor poeți consacrați?» Desigur, maestrul i-ar fi putut răspunde că ar putea citi acele lucrări cumpărîndu-le de la librărie, dar răspunsul fu cel dorit: «Desigur, desigur, o să vedem!» Deci, primul pas spre București fusese făcut. După șase luni era cunoscut pe la vreo două edituri, simpatizat, încurajat și considerat ca o speranță viitoare.

Dar nu se oprise aici. Într-o zi, se duse la locuința lingvistului. Acesta îl primi oarecum nedumerit. «Vă aduc salutări de la tatăl meu, începu el, fostul dumneavoastră profesor». Lingvistul, jenat, își aminti cu greu. Îi mulțumi încurcat, îi transmise și el cele mai sincere urări, apoi se ridică. Deci trebuia să plece. Lingvistul era un om sobru, foarte cîntărit la vorbă și se vedea cît de colo că era foarte ocupat.

Plecă dezamăgit. Dar la ieșire se întîlni cu o fetișcană blondă,

zveltă și atrăgătoare. Să tot fi avut fata optsprezece ani. Fata ducea un maldăr de cărți. Se ciocniră. Cărțile îi căzură din brațe și se răspîndiră în vestiar. El se aplecă, le strînse și o ajută să le ducă în casă. Se prezentă. Ea era fata cunoscutului om de știință. Se pregătea de examene. Și el se pregătea. Dar ei îi trebuia o carte pe care nu o găsisse. O avea el.

Și au rămas prieteni. Ea urma tot limba română, dar era cu un an mai mică decît el. Începu s-o mediteze. Peste trei luni erau amici buni. Fata îl simpatiza. «Dacă reușesc s-o iau de soție, își spunea el, rămîn în București. Nimeni nu va îndrăzni să trimită la țară pe ginearele unui asemenea socru! Deci dacă nu iese nimica cu poetul, iese cu fata și tot rămîn».

Zimbi din nou la gîndul preciziei cu care i se realizaseră planurile și se felicita în gînd pentru dibăcia pe care o dovedise. Cu cîtă suplețe reușise să intre sub pielea poetului și cît de repede se făcuse îndrăgit de tinăra fată! Mai erau cîteva luni pînă la data repartizării și avea perspectiva să reușească în ambele cazuri. Dar era prudent. Nu se știe niciodată. Trebuia și o a treia pistă. Trebuia să se asigure din toate părțile. Mai rămăsese profesorul universitar.

Îl căută trei zile. În a patra zi fu

primit. «Vă aduc salutări de la tatăl meu, fostul dumneavoastră profesor». Venerabilul matematician era încîntat. Îl pofti să ia loc. Îl ascultă și îi dori să ajungă un profesor tot atît de bun cum fusese tatăl său. Urarea asta nu-i plăcu. Dar nu se descurajă. Începu să-l viziteze. Acesta se oferă să-l ajute în diverse probleme. El află că bătrînul era mare amator de operă. Și în fiecare săptămînă făcea rost de două bilete. Era văzut la toate spectacolele împreună cu respectatul profesor universitar, care îl ținea de braț. Îl văzură colegii, decanul, profesorii, chiar persoane importante din minister. Începu să iasă zvonuri că-l înfiase. El nu le dezmințea.

Simți o gidilătură în stomac amintindu-și de invidia cu care îl priveau colegii lui văzîndu-l ba cu fata cunoscutului lingvist, ba cu profesorul universitar, ba cu volumele marelui poet, datorite lui cu dedicații.

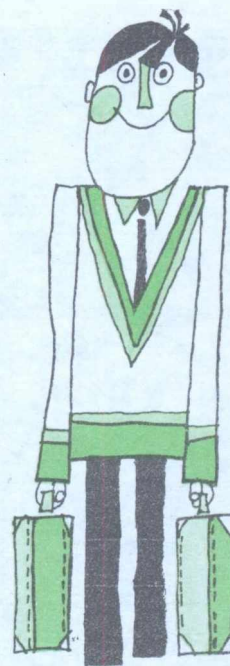
Doamne, ce frumos lucrase!

Simți că cineva se oprise în spațele lui și se trezi din visare.

— Ce e, băiețuș? spuse el părăsind fereastra.

Copilul îl urmă vorbind:

— S-a interesat taica, tovarășe profesor. A fost la gară. Spune că aveți un tren care pleacă din Bucu-



rești la patru dimineața și ajunge aici la opt. Așa cu care ați venit.

— Altul nu mai este?

— Numai unul care vine după masă. Și a mai spus taica așa: «Ar trebui să se scoale la trei dimineața! Să vedem dacă o să-i dea mîna să facă navetă!»

Se așeză la catedră. Copiii intrau gălăgioși în clasă.

Pe cer răsărise soarele.

# CUCUL

Eu sînt sătul de-atîta sihăstrie  
Și nu vreau să mă credeți mizantrop.  
Că-n codru viața e-un caleidoscop  
Cu singurul aspect: monotonie!

Sînt singur «cuc»! Refuz să-mi iau soție  
Chiar dac-ar fi să vie alt potop,  
Și-mpărtășesc părerea lui Esop  
Că traiul cel mai bun e-n burlăcie.

Deci plec spre-orăș! Și spus-am tuturoră  
— «Bătrîn sînt și mă tem de-al iernii jug!»  
Dar port în glas un mare meșteșug

Și-oricînd pot fi tocmit, în mod solemn,  
De-a fi portarul unui ceas de lemn...  
Și astfel să scandez artistic ora!

## Recunoștința

A. Ciurunga

Primăvara, cînd circulă sevele,  
Dumnezeu începe să numere Evele,  
apoi cumpănește după dreapta sa vrere  
cam tot atîția șerpi și-alîtea mere,  
adică pentru fiecare cîte unul.

Tîrziu, către toamnă, prea bunul  
verifică merele nefolosite  
și trimite un număr egal de ispîte  
în iad, fiindcă nu și-au făcut datoria.

UN COR DE DIAVOLI:

Ave Maria!



— Bine, Nae, și aici furi?

Vasile Băran

## Miorosioane SATIRICE

### RĂZBUNARE

Actrița interpreta un rol în care eroina, părăsită de iubitul ei, nu-l ura totuși, ci-l aștepta, convinsă că-și va da seama de greșeală. Acesta era întregul spectacol: o îndelungă așteptare, și actrița se cam plictisise și se întreba ce fel de om o fi regizorul, de-o chinuie tocmai pe ea cu un astfel de rol?

Și l-a schimbat cu regizorul secund.

### SOLUȚIE

Voind să-și noteze cîte o idee, i se întimpla un lucru ciudat: în clipa neprevăzută a inspirației observă, că își uitase acasă carnetelul. Și-a cumpărat atunci un stilou de ultimă invenție, avînd în partea superioară un mic rulou, de pe care puteai oricînd, desfășura și un metru de foiță.

Și astfel, cînd sosea clipa, el își scotea din buzun-

nar stiloul, apoi tabachera, și își făcea din hîrtie, țigări.

### ORAR

— Duminica, el nu-i nici-odată acasă. Se duce la coafor.

— Cu ea?

— Nu, singur. Se duce pentru el. Are părul lung, ca o femeie.

— Și ea?

— Ea nu se coafează. Poartă părul scurt, ca un bărbat.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Nu. Duminica ea nu-i niciodată acasă. Își pune pantalonii și șapcă peste părul tuns scurt ca de bărbat, și se întilnește cu cîte un bărbat.

### CONFUZIA

În fiecare dimineață, înainte de a-și pune cămașa, el se aruncă deodată pe covor, indoindu-se și dezdoindu-se, răsucindu-se și rostogolindu-se de parcă

ar vrea să scape de trup, să-și doboare propriile ziduri pentru ca spiritul să se miște liber.

Oamenii numesc această: gimnastică.

### EMOȚIE

— Mereu îi vine cîte una acasă — vru el să-i spună soției întorcîndu-și privirea de la fereastra vecinului (un celibatar care i se lăudase că nu-i rezistă nici o femeie), dar soția nu mai era acolo:

Nu cumva, se îngrozi el, am început să vorbesc singur?

### PROPUNERE

După toate calculele se crede că ar fi de o mare utilitate înființarea, pe lîngă fabricile de confecții, a unui serviciu pentru strîngerea nasturilor căzuți. Ar putea fi folosiți la prepararea chiflor, care, la rîndul lor, să fie servite la masa controlorilor de calitate.

M. Grosu



Al. Clenciu

DE PROFUNDIS



— Dacă vara ar cădea în locul iernii și invers omenirea ar fi mai fericită: Vara ar beneficia de răcoare, în schimb iarna ar fi o căldură!

## AUTO-MOTO

UN AUTO-TURISM trecea cu o sută pe oră pe lângă un melc.

— Încotro, melcule?

— Spre casă.

— Ha, ha! Și eu la fel. Dar știi care-i diferența dintre noi?

— Da. Diferența e că eu AJUNG sigur.

CÎTEVA FLORI dintr-un parc, ce stăteau la umbra avizului «Nu rupeți florile», priveau cum pe lângă ele trecea — remorcată — o armonică ce fusese cîndva o mașină.  
— Vedeți, surioarelor? Ar avea și ele nevoie de un aviz ca al nostru: **NU RUPETI MAȘINILE...**

CÎȚIVA ÎNGERAȘI observară într-o zi că printre ei, în rai, apăruse un înger, tot cu aripioare ca și ei, dar care, în locul ramurei de măsline, ținea în mîini un volan.

— Vai, îngerășule! N-ai găsit un măsline?

— Nu, fiindcă eu m-am oprit într-un stejar...

LA PARCUL zoologic, elefantul explica celorlalte animale că auto-basculantele sînt — printre mașini — ce sînt ei, elefanții, printre viețuitoarele junglei. Tocmai atunci trecea pe acolo o auto-basculantă în mare viteză.

— Unde vrea să ajungă, de-i atît de grăbită?! se sperie maimuța

— Cum unde? mormăi pachidermul. Nu v-am explicat? Pesemne că la cimitirul elefanților...

Fred Firea

## FIECARE CU PĂREREA LUI PERLE DE... CULTURĂ

Din carnetul unui redactor de „fapte diverse“

...producîndu-se o spărtură sub pămînt, la canalul colector al acestuia, apa a explodat imediat, producîndu-se un scurt circuit din cauza unei țigări aruncate de un trecător. În afară de întreruperea circulației pe timp de două ore, alte victime omeniești nu au avut loc.

Din cauza unei vechi dușmăanii, N.G. Huidumă și Sile Fanfon, ambii în stare de beți morți, au provocat scandal în cîrciuma lui Paraschiv Găbjoiu, distrugînd atît nasul patronului, cît și două colivii prevăzute cu păsări cîntătoare, plus una bucată papagal mut.

Duși în beciul poliției, adversarii s-au împăcat pe teren, în urma anchetei, nemaiputîndu-se ridica în picioare.

...Părinții neaflîndu-se la domiciliu, fiul acestora pe nume fără, nefiind botezat, în etate de două săptămîni, a făcut un pas greșit în scutece căzînd din leagăn de la 1 m 50 altitudine. Victima începînd să urle, au intervenit vecinii, care, schimbîndu-i lenjeria de corp imediat, l-au scăpat de la o moarte sigură prin înec.

Scos din răbdări, din cauza cocoșului vecinului său, care îi tulbură somnul în fiecare noapte, în noaptea de 7—8 cor. Mitică Alivenci a sărit

gardul în curtea vecinului înarmat cu un cuțit de bucătărie, exterminînd din grabă, un curcan în locul cocoșului delicvent. Reclamînd cazul sergentului din post, acesta a refuzat să intervie, pe motivul că nu se bagă în chestii de curcani, acestea fiind jig-nitoare la adresa oamenilor legii. În concluzie, curcanul a fost mîncat, sergentul mutat din post și Mitică Alivenci trimis în judecată pentru crimă cu premeditare săvîrșită și izbutită.

În comuna Cioplea-Dudești, în timp ce nunta tînărului V. Voiculeț se afla în plin toi, la propunerea ginerelui de a se mai juca o dată «Hora miresii» s-a constatat că, din asistență, dispăruse atît nașa cu socrul mare, cît și mireasa cu un flăcău din sat, Mitu Șoitariu, al cărui nume îl dăm sub beneficiu de inventar, mai fiind și alți dispăruți cu care mireasa se avusese bine în trecut.

De asemenea a dispărut și brișca nașei cu vizitiul împreună cu slujnica de zestre a miresei!

Curat Sodoma și Govora!

În scrisoarea lăsată procurorului de serviciu, sinucigașul, a precizat motivele acestui gest disperat și anume:

— M-am sinucis pentru a avea ocazia să mi se facă autopsia, ca să aflu și eu o

dată ce boală m-a chinuit o viață întreagă.

În urma unei certe violente cu părintele său, fiul său minor Pandeles Surcilă i-a aplicat o lovitură, cu un par în cap, omorîndu-l pe loc.

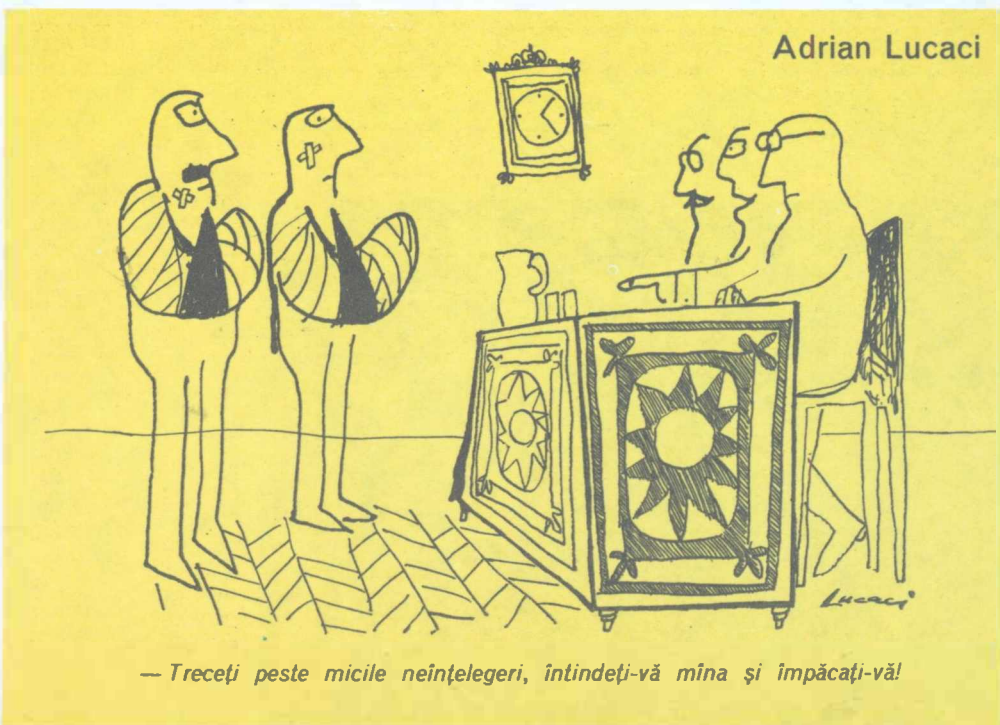
Avînd în vedere corpul delict, criminalul va fi judecat pentru pomicid.

Aseară, pe la orele zece, un puternic incendiu s-a declarat în interiorul din strada Puzezei nr. 10.

Nefiind nimeni acasă și toate ușile încuiate cu lacăte, cercetările au stabilit că focul s-a produs din cauza unei cutii de chibrituri, care se afla singură pe masa din an-treu și care, incingîndu-se, s-a aprins.

Ipoteza unui furt este exclusă, avînd în vedere că toate lucrurile din casă s-au găsit la locul lor, perfect carbonizate.

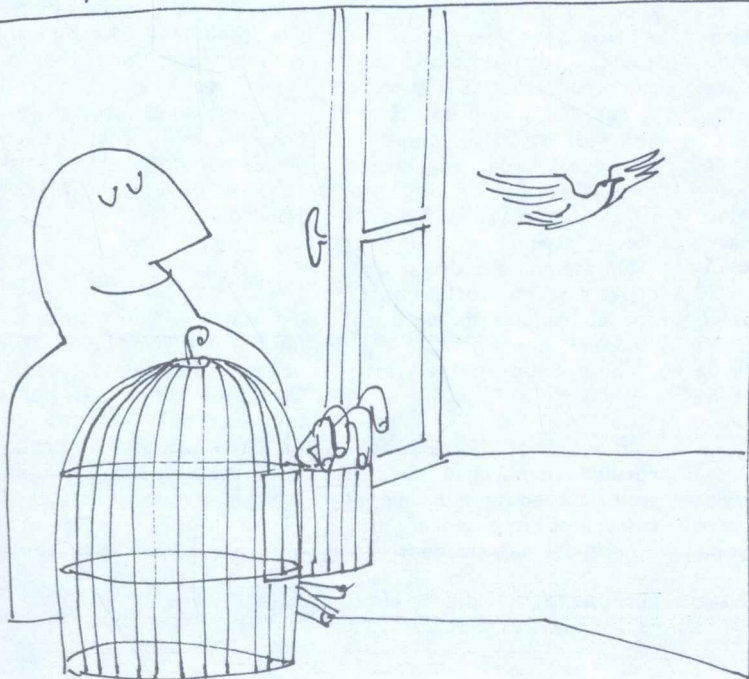
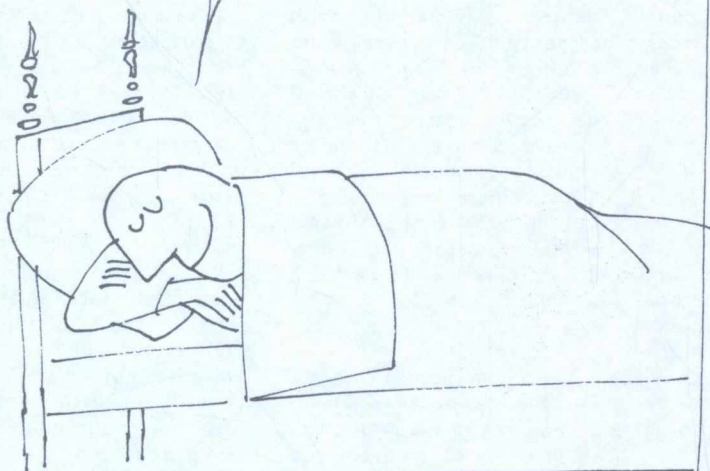
Cetățeanul Ilie Ciubărea, fiind beat și vrînd să scurteze drumul pînă acasă, a încercat să treacă riul pe o punte impracticabilă și scoasă din uz. Din cauza ploii torențiale și a întinericului opa, numitul, și-a pierdut echilibrul, căzînd în apă. După o luptă îndîrjită cu valurile, a izbutit să ajungă cu bine în capul satului vecin.



— Treceți peste micile neînțelegeri, întindeți-vă mina și împăcați-vă!

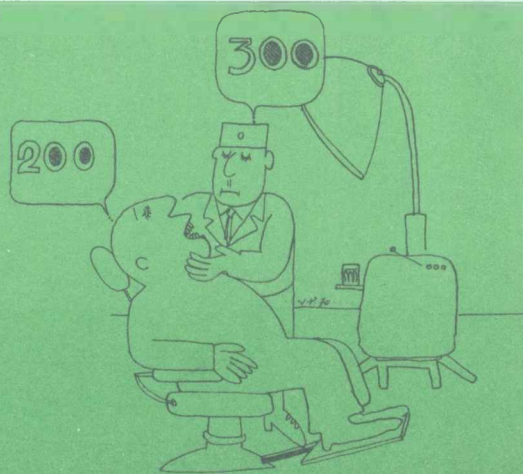
# UMOR ÎN PRESA JUD

Cik Damadian



Valentin Popa

Valentin Popa



„TELEPATIE“

## LOGICA

Se fură de la «Alimentara» un ou,  
Sherlock Holmes filează lângă abator.  
Știe că a doua zi, acelaș răufăcător  
Va fura un bou.

Nicula Emilian V.

(«Steaua Roșie» Tg. Mureș)

## ASEMĂNARE

O biată rimă și-un sobol  
Ședeau de vorbă în subsol,  
Mărturisindu-și sus și tare  
Tot ce-au văzut în lumea mare.  
Că ce-și spuneau era-nflorât  
Ușor putea fi observat,  
Chiar dacă ambele în cor  
Se tot jurau pe ochii lor,  
Deși în sine, fiecare  
Știa că-i orb de la născare.

Morala v-o arăt pe șleau;  
Cîți nu se jură pe ce n-au!

Eugen Chirculescu

(«Steagul Roșu» București)

## FELINĂ

Văzînd un tigr-u-n cușcă,  
Își zise o pisică:  
— O fi bolnav de glandă.  
Altfel nu se explică  
De ce-i atît de mare  
Și eu atît de mică!...

Gh. Gavrilă

(«Secera și Ciocanul»—Pitești)

## MICA PUBLICITATE JUDICIARĂ

PIERDUT controlul volanului și  
intrat în șanț, zdrobind mașina. O  
declar nulă.

SCHIMB dosar furt avut obștesc  
cu dosar particular. Eventual plă-  
tesc diferența.

MAȘINĂ abandonată pe strada  
Dispariției caută stăpin serios.

CAUT penitenciar cu executarea  
pedepsei la fără frecvență.

I. Tipsie

«Tribuna Ialomiței»  
Slobozia

## MAI SÎNT UNII



— Iar mulțumirile mi le trans-  
miți prin «mica publicitate».

T. Bența

(«Flacăra Iașului»)

## Boala și leacul

Nu sînt doctor și de-aceea cu vecinul meu Costică  
Port discuții medicale ca profan, la o adică.  
Iese foarte des din casă cu un chip de-nmormîntare.  
— La servici?

— Ei aș! De unde! Azi am dat în gălbinare...

— Gălbinare? zic cu milă. Însă galben nu-i deloc.

— Gălbinare! îmi răspunde și se face roșu foc.

Iar la prînz, văzîndu-l iarăși, mîndru flutură în mină

O scutire medicală de servici pe-o săptămînă.

Dar, în loc să se trateze, cum era și nimerit,

El își ia de-ale mîncării pentru-o zi de pescuit.

Intrigat, îmi spun în mine despre cazul cu pricina

Că prea are ciudățenii uneori și medicina.

După-un timp, îl văd la poartă cu o pușcă-n cumpănire.

— la servici?

— Aș! îmi răspunde. Ieri am fost în nesimțire

Că am pietre la vezică. Deci iar mi s-a dat concediu

Și mă duc la vînătoare că e, cică, un remediu...

Uite-așa mereu m-anunță omul că s-a-mbolnăvit.

Într-un singur an de-atîtea bietul om a suferit:

Brîncă, oreon, artrită, faringită și scorbut,

Hepatită, astenie... Dar ce oare n-a avut?

Din pareza facială invizibilă, acută,

A făcut o scarlatină tocmai vinerea trecută.

Teren șubred, asta este. Și-i vin una după alta

Cu scutire medicală că, deh, are pește balta.

Nu de mult, îmi spune-n poartă: — Nu știu ce să mai mă fac.

M-am trezit din urticare cu un ulcer la stomac!

— Ulcer? Cum, așa de-odată?... Poate că te-ai înșelat!

— Aș! M-a consultat un medic și concediu lung mi-a dat.

După ce termin trimestrul din serviciu o să ies

Cu o pensie grozavă — să fiu bine înțeles...

— Ca să vezi ce-i sănătatea! recunosc eu lămurit.

Dar, recent, procuratura leacul bun i l-a găsit:

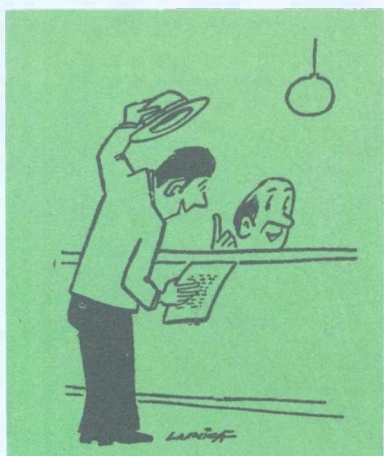
El, cu doctoru-mpreună, după tratamentul lung

Pentru «bolile» lui grave, or să zacă îndelung.

M. ILIUȚ

(«Dimbovița»—Tîrgoviște)

# EȘTEANĂ • UMOR ÎN PRESA JUDEȚEANĂ



— Bine v-ați întors din concediu! Am și eu o cerere.  
— Perfect! De azi intrăm în normal. Așa că vino miine.

L. Georgescu  
(«Flacăra Prahovei»)

## PE TEME DE CIRCULAȚIE

— Bravo, tovarășe șofer. Transportai pasageri clandestin cu Salva-rea?

— Ce era să fac, tovarășe milițian? Să-i las să se îmbolnăvească de nervi, așteptând să vină autobuzul I.T.A.?

— Iar ai depășit viteza.  
— Nu-i adevărat. Ea m-a depășit!

— De ce n-ai tras pe dreapta mașina, dacă erai obosit?  
— Pe dreapta nu e nici un restaurant!

Ion Popa  
(«Înainte» — Brăila)

## PSEUDO-SFATURI PENTRU EPIGRAMIȘTI

Subiect: literatură

În asemenea cazuri, cel mai important lucru este tactul. De pildă, dacă tânărul poet Zet ar debuta cu volumul «Gînd ascuns», știm ce avem de făcut.

În fine, a venit și rîndul Să scoată Zet volumul prim. Dar eu mă tem acum că «Gîndul» Rămîne ascuns chiar de-l citim.

Dacă însă unui poet consacrat i s-ar tipări volumul «Gînd ascuns», atunci ce mai așteptăm:

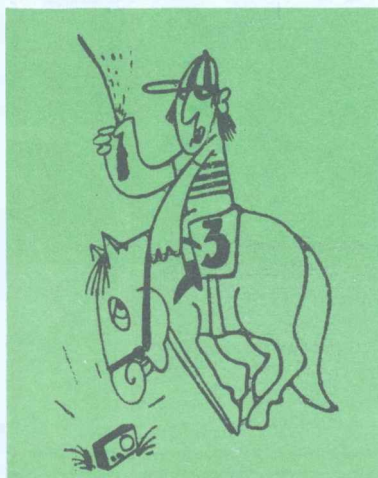
Fecundul creator, spre lume Deschide astăzi noi ferestre. De ce ai ținut «Gîndul» anume Ascuns pînă acum, maestre?

Dacă tânărul critic Ics ar publica volumul de eseuri «Gînd ascuns», e bine să-l lămurim să nu se aștepte la cine știe ce în timpul vieții din moment ce însuși Eminescu a scris... postume:

Stau și mă-ntreb privind volumul Și, poate, voi primi răspuns. Eseuri, văd, sînt cu duumul,

Dar ele au ceva ascuns. În schimb, dacă un critic renumit a publicat în «Gînd ascuns» unele încercări vechi:

Abia aștept să văd ce spune. Sorbindu-i frază după frază. Căci «Gîndul» său ca prin minune Chiar de-i ascuns, tot luminează. În sîrșit, dacă un confrate epigramist ar apare în librării cu volumul «Gînd ascuns», atacăm imediat. Talentul ți-e ca «Gîndul» tău. Ca steaua din poveste. Fînd ascuns, nu era rău Azi, tipărit, el este.



— Ai răbdare, nene, n-azi că se transmite meciul?

Gabriel Bratu  
(«Înainte» — Craiova)

Gata! Acum putem îndrăzni și noi să scoatem un volum. Dintre atîția consacrați, are cine să-l prefațeze. Mai rămîne de văzut cine o să-l cumpere?

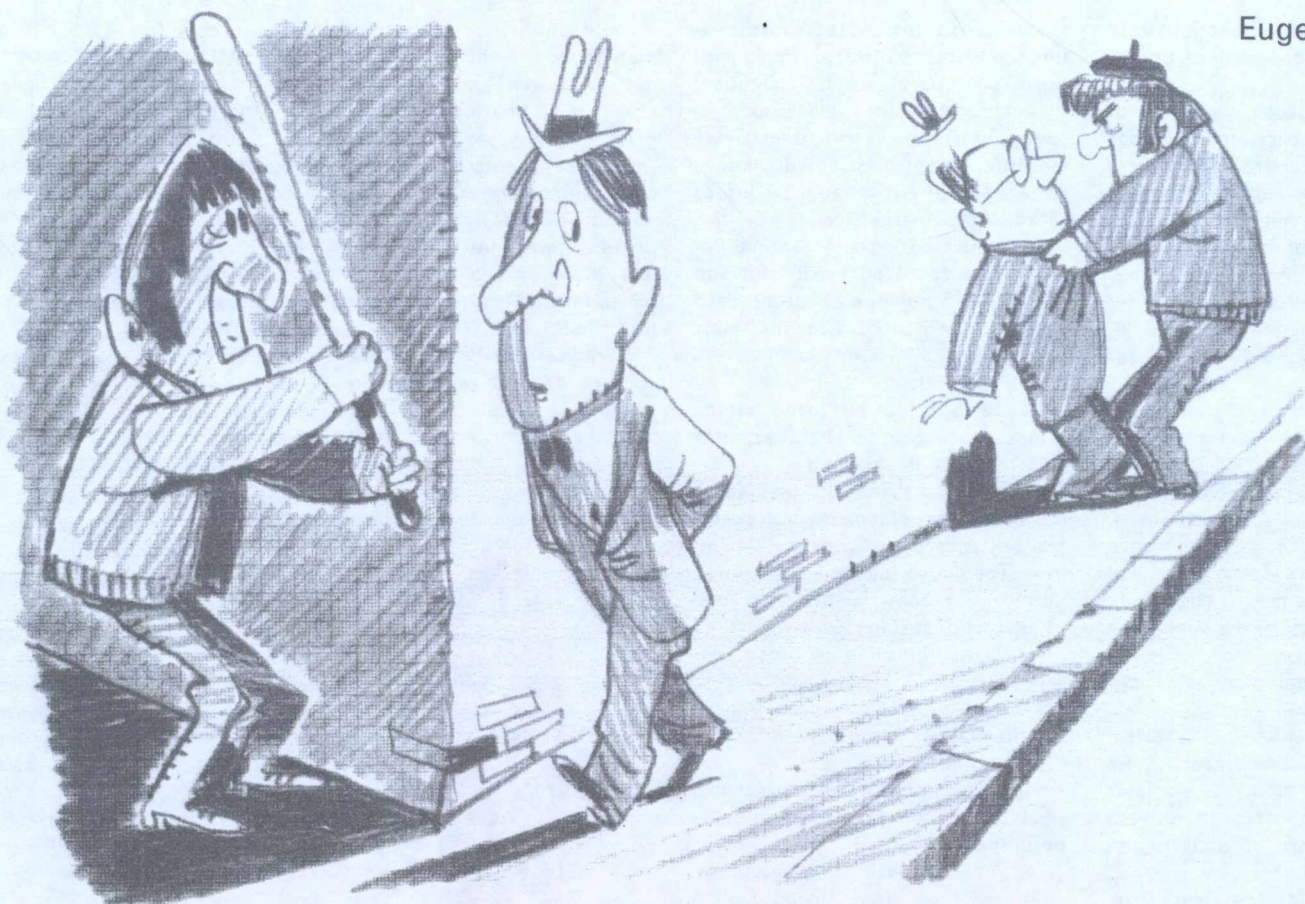
Nelu Marian  
(«Flacăra Iașului»)

## CĂȚEII

— Iți plac cățeii?  
— Îi ador.  
— Și pe cei răi?  
— Bine înțeles, dacă-s căței.  
— Păi?  
— Nu știu? Mai sînt...  
— Eu vorbeam de animalele devotate, cu ochii în patru, de cele cu...  
— Cu simțul răspunderii față de...  
— Știi că ai haz?  
— De loc. Cățeii răspund cînd sînt chemați.

— Înțeleg.  
— Se gudură, așteaptă ciolanul cel mai mare.  
— Și ce-i rău în asta? Au și ei lip-suri... omenești.  
— Sînt prea lacomi, uneori. Se uită urît în jur, mirie, mușcă.  
— Așa li-e firea.  
— Ba sînt și vorbăreți.  
— ?!  
— Latră.  
— Bătu-te-ar norocul să te bată? Să nu-mi spui că e vorba de căței din preajma șefului!

Nelu Troneac  
(«Viitorul» — Turnu Severin)



— Ce să intervin?! Îmi trebuie bătaie de cap?

Eugen Taru



# Pescuitul

Al. Vasiliad

În fiecare dimineață, bătrînul vine pe malul lacului, și-și aruncă undița veche în apă.

Într-o zi, pe-acolo trecu Pure. Felul cum arăta bătrînul, cufundat în ocupația sa, îl miră foarte tare.

— Spune-mi, te rog, — îl întrebă el cu sfială — dumneata urmărești ceva cînd ții bățul ăla vîrît în apă?

— Uneori da, zise bătrînul, uneori, visez că prind un pește.

— Pentru asta trebuie dibăcie, nu glumă! prespune el cam cu îndoială.

— ...și mult noroc și multă răbdare! completează bătrînul.

— Mda...

Pure se așează alături de bătrîn și privește atent undele lacului:

— Am cunoscut pe unu' care venea tot așa în locul ăsta mai demult și azvîrlea și el o chestie de asta în apă. Țin minte că și el vroia să prindă un pește.

— Mulți oameni vor asta! comentează bătrînul.

— Acu' nu mai știi, o fi prins, n-o fi prins, mai curînd cred că n-a prins și că, pînă la urmă, s-a lăsat păgubaș. Fiindcă într-o zi nu l-am mai văzut nici aici și nici în altă parte.

Bătrînul pufăie dintr-o țigară foarte groasă.

— Nu se știe, poate că dimpotrivă, a prins peștele și după aia nu mai avea nici un rost să pescuiască.

— Așa se procedează întotdeauna? — întrebă Pure. Prinzi un pește și după aia te lași păgubaș?

— Uneori se întîmplă și asta — spune bătrînul — prinzi un pește și renunți la toți peștii ălalți. Fiindcă mai sînt și alți oameni pe lumea asta; să pescuiască și ei.

— Partea curioasă — spune Pure — este că eu nu vreau să prind pește. Adică nu spun că nu-mi place peștele, dar pentru asta, nu arunc vreo drăcie de-aia în apă.

— Prinzi altfel?

— De fapt, eu nu prind nimic. Fiindcă dacă prinde altcineva, este ca și cum aș fi prins eu.

— Totuși, fiecare om trebuie să încerce să prindă măcar un pește. Un pește care să fie numai al lui.

— Tot așa spunea și ăla dinaintea dumitale. După aia nu l-am mai văzut niciodată în locul ăsta.

— Poate fiindcă își prinsese peștele.

— Poate... Mie-mi place grozav să vin pe-aici.

— Și mie.

— Eu vin mereu. Am fost și ieri și alaltăieri, am să vin și miine și poimîine...

— Și eu vin. Vin ca să pescuiesc.

— Crezi că ai să prinzi cîndva peștele ăla al dumitale?

— Sper, cred. În orice caz, e cam demult de cînd mă chinuiesc. Dar odată și odată...

— Și după aia, — continuă Pure melancolic, — nu-i așa că n-ai să mai vii pe aici?

— Da, se poate. În fond, dacă am prins peștele, de ce să mai vin?

— Asta e, vezi? — spune Pure cu mihnire. De aceea nu-mi place mie să prind pește. Fiindcă, dacă aș prinde, poate nici mie nu mi-ar mai place să vin pe-aici. Mi s-ar părea inutil. Așa însă îmi place tare mult locul ăsta.

Pure se scoală în picioare, se scutură de praf pe pantaloni și se pregătește să plece.

— Păi, dacă nu-ți place să prinzi pește, de ce-ți mai place atunci să vii pe malul lacului? întrebă bătrînul.

— Fiindcă sînt mulți care prind pește, cum zici că vrei să faci dumneata. Unii nu vor să recunoască cînd îi întreb, dar eu îmi dau seama de tot. Și asta e tare palpitant.

— De ce?

— E o aventură continuă. Peștii ăștia prinși, mă emoționează foarte tare. Fiindcă chiar dacă eu nu prind nimic, niciunul din peștii ăia, totuși, faptul că pot fi prinși de cineva, îmi dovedește că odată și odată, dacă o să mă apuc și eu de așa ceva, cine știe...

Pure pleacă și bătrînul rămîne mai departe pe malul apei. Iar cînd Pure trecu, peste cîtva timp, din nou prin locul acela nu-l mai zări pe bătrîn, ci pe altcineva, care, de asemenea, încerca să prindă un pește.

*La anii-stol-ai timpelor cărunte  
e potrivit bilanțul a mi-l face:  
din ce-am durat, puțin mă satisfac e,  
din ce-am dorit, a mai rămas un munte.*

*M-am vrut abil, ironic și sugace,  
peste greșeli cercînd croi o punte,  
dar m-am pierdut mereu în amănunte  
din care n-am putut a mă desface.*

*Am fost cîstit — mințind cîte o dată —  
plin de curaj, am dat și înapoi,  
leal de multe ori, dar și vulpoi*

*de o naivitate... diplomată.  
Am fost, cum să vă spun, un fel de sfînt  
cum sînt din zece, nouă pe pămînt!*

*Bilanț*

Mircea Garfu



# NOAPTEA PRINTRE HAIIDUCI

Reportaj de Mihail Joldea

Mergeam numai cu gândurile mele, și când m-am întors să privesc în urmă, ia orașul de unde nu-i! M-am uitat mai bine și ce să vezi? Căzuse cu soare cu tot într-un borcan de miere de toamnă și tam-nesam ruginiseră și frunzele! N-am avut timp să mă mir și cit ai zice: «Noroc», m-am trezit în mijlocul unei piețe din Bucureștii anului 1815. Acum nu că mi-a fost teamă, dar știți și dumneavoastră că tot ce e vechi, aduce a mister, senzații tari și reportaj. Iată biserica, hanul, Curtea-Veche!... O tăcere de moarte mă înconjură. M-am uitat la ceas și nu i-am mai zărit cadranelor. Soarele a semnat condica și a tulit-o mai de vreme cu câteva minute... (Cred că nu vă spun ceva nou!). În vreme ce noaptea își galopa armăsarii negri, eu așteptam înfrigurat o ființă, măcar una!

Deodată am auzit pași. M-am întors repede și ce să vezi? În vechea piață începeau să vină oamenii acelor vremuri demult apuse! Curajos cum sînt, m-am apropiat de ei. Platoul de filmare prindea viață.

## SUB SPÎNZURĂTOARE

Am uitat să vă spun că piețele de pe vremuri nu erau ca cele de astăzi. Pe atunci, pe lingă tarabele cu tru-fandale și frigări, în care se învîrteau hălci de carne, se mai înălța și cite o drăguță de spînzurătoare (că o viață are omul!), așa, ca să se bucure și poporul! Trei ciraci de-ai temutului haiduc Anghel Șapte-Cai au fost uciși de arnăuți și atîrnați în ștreang. Reflectoarele, scaldă în lumină eșafodul, haiducii, plini de sînge de la recuzită își potrivesc ștreangurile pe sub subțiori. O țărancă se ghemuiește la picioarele unuia din cei uciși cu o luminare în mînă.

— N-am lacrimi! spune țărancă.  
— Heiii! Machiajul! Ce faci? Dormi? Adu-i lacrimile!

Regizorul secund Teo Partiș îl strigă pe al treilea mort:

— Hai, d-le, odată!  
— Gata, tovarășu'... numai să-mi iau țigările!

În sfîrșit, reflectoarele se aprind din nou, aparatele sînt gata, morții se bălăbănesc în ștreanguri, luminările ard, tînăra țărancă are lacrimi cit pentru decesul a șase familii la un loc. Cei de la picioarele eșafodului discută, cei din ștreang nu mai discută.

— Luați-le scaunele!  
— Nu e bună mișcarea! Puneți-le scaunele!

— Așa! E bine! Luați-le scaunele!  
— Nu așa, d-le! Nu așa. Puneți-le scaunele!

— Acum! Luați-le scaunele! Ce faci, mortu trei? Stai odată locului!  
— Mă răsuțește vîntul! Îngînă mortul.

— Nu vă mai certați, fraților, că

mi-au amorțit subțiorile! se vîcărește mortul al doilea...

— Atențiune! Filmăm! Motor! Un... doi... trei... clac!

— Bine, d-le! Puneți-le scaunele!...

Mă apropii de unul din spînzurați. E vădit nemulțumit:

— În «Mihai-Viteazul» m-au tras în țepă...

— Cred că nu era mai bine!

— Diferență mare, d-le! Acum eu cunosc diferite morți... că am fost ars, înecat, tras în țepă, împușcat și acuma spînzurat...

— Și care ți-a plăcut mai mult?

— Atunci cînd m-au împușcat.

Altă viață, d-le! Aici ne-au promis că nu ne țîn mult în ștreang și cînd colo...

— Cum s-ar zice, v-au tras pe sfoară!

— Decit pe roată! se resemnează cascadorul Oprea Minail.

## MINI-INTERVIURI

De mine se apropie marele aga Mamolu (între noi fie spus, Colea Răutu).

— Mărite agă, știți că haiducul Anghel Șapte-Cai e fiul dumneavoastră din flori?

— Am aflat.

— Cînd?

— Cînd am citit scenariul.

— Și cum vă împăcați cu un astfel de fiu?

— Nu știți d-ta vorba veche: «Prietenii ți-i faci singuri, rudele ți le dă... scenaristul!»

Și aga se depărtează, mîngîindu-și prăselele pistolului. Mă strecur printre haiduci și nimeresc lingă o tarabă cu covrigi uscați. Mă ciocnesc de «Răspopitul», ideologul haiducilor. Toma Caragiu, căci el e Răspopitul, mormăie furios: — Înainte era un bufet prin apropiere...

— De ce nu mîncăți niște covrigi din aceștia?

— Sînt dați cu gaz, d-le!

— De ce?

— Ca să nu-i mînce figuranții! Că altfel, ar trebui vagoane!

— Vă mai amintiți pentru ce ați fost răspopit?

— De unde vrei să mai știu eu după o sută cinzeci și ceva de ani?

E greu!

Și, indignat, Toma Caragiu trage un foc de pistol, la zgomotul căruia vreo trei haiduci fioroși se ascuseră după niște butoaie. Am intrat fără să vreau în cadru. Un haiduc mă fugărește pînă aproape de Curtea domnească. Și, deodată, mă trezesc față în față cu haiducul Anghel Șapte-Cai, care tocmai citea «Informația» pag. 3-a, «Aflăm de la Inspectoratul Miliției Capitalei»...

— Frumosule haiduc... (Dacă e Florin Piersic cum să mă adresez?) cine v-a îndemnat să luați calea codrului?

— Scenariul! Dar pe dumneata cine te-a îndemnat să iei calea reportajelor?

— URZICA!

Oftărăm amîndoi. În clipa cînd vroiam să-i mai pun o întrebare, frumosul, grozavul și fiorosul Anghel Șapte-Cai sări numai pe un cal, fiind chemat prin fluierături scurte de tovarășii lui. În citeva clipe, se comitea...

## FURTUL CADAVRELOR...

care stăteau în ștreanguri de vorbă cu alți haiduci. În pauză mă apropii de regizorul Dinu Cocea:

— Vă lipsesc uneori oamenii de la filmare!

— Depinde! Cînd am filmat scena biciuirii amantei lui vodă, care era legată de stîlp, goală complet, nu mi-a lipsit nici măcar un figurant. Ba mai mult, seizau orice greșeală, cerînd să se reia scena...

— Ce vîrstă avea amanta lui Vodă?

— Vreo douăzeci și ceva de ani!

— Poate că n-ar fi rău să repetați scena biciuirii în fiecare zi. Cred că n-ar mai lipsi nimeni!

Nu mai are vreme să-mi răspundă. Reflectoarele se aprind, scaunele sînt trase de sub picioarele celor spînzurați, Anghel Șapte-Cai dimpreună cu Răspopitul și încă doi haiduci, năvălesc pe eșafod furînd morții, chiar de sub nasul agăi Mamolu, care privește total absent scena. Scena se repetă. N-a ieșit bine. Răcoarea se transformă în frig. Haiducii dîrdie în cămășile subțiri. Dîrdie și cei morți nu numai cei vii. Răspopitul Toma Caragiu spune o anecdotă. Se ride cu poftă. Se aude o voce tunătoare (toate vocile

sînt tunătoare la megafon!):

— Linișteeee!

În tăcerea care s-a lăsat nu se aude nici musca. (Faptul nu trebuie să vă mire, dat fiind că muștele dorm noaptea, nu filmează! n.n.). O voce anonimă, puțin cam țiriită, i se adresează marelui agă: — Tovarășu' agă, treceți mai în față!

— Motor! Un... doi... trei... clac!

— Bine! Morții au pauză!

## URSUL ȘI ȚIGĂRILE SNAGOV

Mă apropii cu îndrăzneală de Anghel Șapte-Cai. Am impresia că mă simpatizează. Și nu-i deloc ușor să intri în grațiile unui haiduc atît de fioros!

— Am auzit că uneori faceți și pe cascadorul...

— Nu prea îmi place să fiu dublat.

— Nu vă temeți?

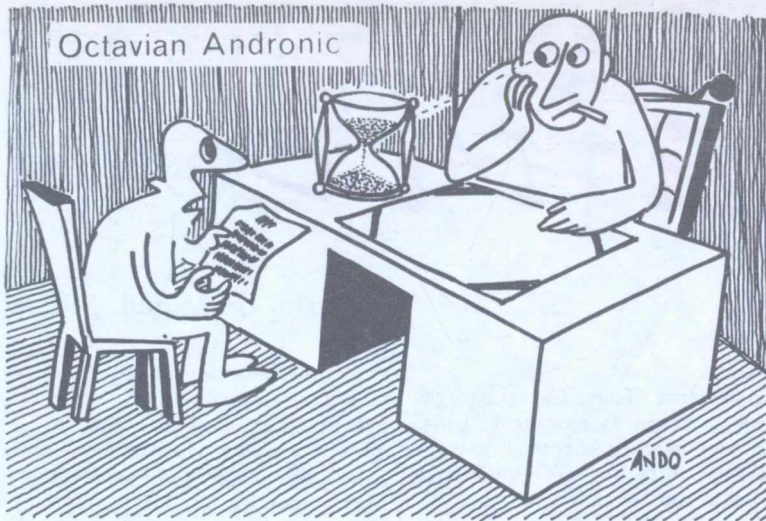
— Ba uneori mi se plimbă niște furnici pe șira spinării. În «Harap-Alb», m-am luptat cu un urs veritabil. La început nu mi-a venit să cred. Dar cînd l-am văzut că se ridică în două labe, am amuțit.

Noroc că dresorul mi-a spus că ursului îi place tutunul mai mult decît mierea, așa că m-am apropiat de namilă cu un pachet de țigări «Snagov». Ursul începu să mă miroasă pe la ceafă. Ale naibii furnici începură o sîrbă îndrăcită pe spina mea. Ofer țigările ursului. Acesta le mîncă fericit, cu filtru cu tot. Cînd te gîndești că nu face nici ulcer, nici cancer pulmonar! L-am prins de ceafă și m-a rostogolit cu el prin iarbă, sub privirile extaziate ale aceluia care filmau de prin pom... pentru a prinde mai bine imaginea și de prin barăci, ca să poată ieși filmul mai... clar!

\*

Noaptea începe să-și facă bagajele. E un frig țepăn. Oamenii lucrează sub bagheta lui Dinu Cocea fără să țină seama nici de zi, nici de noapte, nici de frig sau căldură. Alături, pe terenul de lingă orașul ridicat din vise și fantezia scenografului, o poartă de fotbal primește luna-minge de aur încremenită în colțul de sus al porții, băgată de piciorul unui jucător nevăzut. Gool.





Octavian Andronic

«AUDIENȚA»

## FOTO-HARABABURA



Vom încerca în cele ce urmează, iubiți cititori, să «developăm» câteva filme «seriale» realizate în unitățile cooperativei «Foto-grafia» din Capitală.

Serialul nr. 1 de pe platoul unității nr. 19 din strada Nikos Beloiannis nr. 3:

- Executați fotografiile pentru legitimații, stimată tovarășă!
- La minut, tovarășe! La minut și de calitate!
- Atunci, vă rog, o comandă de două fotografii.
- Două? Imposibil! Noi executăm fotografiile la minut, la opt zile, la o lună, mă rog, dar cu obligația să faceți minimum patru bucăți și vă costă 7 lei.

Pauză...

Serialul nr. 2, care s-a turnat la unitatea din Calea 13 Septembrie. Scurta discuție de aici e mai interesantă și mai... «fotogenică», fiindcă unitatea execută fotografiile numai dacă solicitați cel puțin șase bucăți și pentru care trebuie să plătești 12 lei.

Pauză...

Serialul nr. 3, unitatea nr. 31 din bul. Gh. Gheorghiu-Dej. La această unitate ești obligat să faci tot patru fotografii, pentru care însă trebuie să plătești 10 lei și nu 7 sau 12 lei, ca în celelalte cazuri.

Ne întrebăm cum se explică aceste deosebiri de «tratament» în unitățile aceleiași cooperative.

Credem că seriile prezentate aici le lipsește ceea ce au toate seriile din lume: un... sfârșit.

# Exercitiu

## Lecție de geografie

C. Dănescu, directorul liceului «Tudor Arghezi» din Craiova, are o foarte bună deviză: «Să învățăm geografia, drumețind». Este vorba, mai cu seamă, de învățarea geografiei patriei. Astfel, el obține fondurile necesare excursiilor, fie prin valorificarea diferitelor manifestări artistico-culturale, realizate de elevii liceului ce cu onoare conduce, fie prin anumite alocații date de către forurile locale, cucerite de această inițiativă didactică deosebită.

— Haideți, dragi copii, să facem o excursie în delta Dunării — le spuse el — unde, pe lângă formidabilul borș de pește din plătică, babușcă, roșioară, avat, crap, șalău, biban și altele, pregătit de ospitalierii noștri pescari, veți putea constata, la fața locului, cum bătrînul nostru Istru se varsă în mare prin cele trei guri. Care din voi știe cum se numesc cele trei guri?

Cîteva mîini se ridicară și unul din elevi răspunse ca pe apă:

— Chilia, Sulina și Sfîntu Gheorghie.

— Bravo vouă! le spuse satisfăcut directorul. Văd că știți, așa că n-are nici un rost să mergeți cu noi. Cred că este mai just să meargă cine nu știe. Așa că m-am gîndit să luăm în locul vostru pe elevii din cl. XI C. Leonid Bogdanovschi, N. Popescu, Georgeta Ion, Eleonora Pătru, Elena Haneș.

— Mi se pare că greșiți, tovarășe director! spuse unul din copii. Cei pe care i-ați numit nu sînt elevi în cl. XI C., sau mai bine zis nu sînt elevi de mult. Primii doi sînt medici, iar Georgeta Ion și Elena Haneș sînt soțiile respectivilor tovarăși profesori Gh. Ion și Gh. Haneș, de la liceul nostru, iar Eleonora Pătru — studentă — este fiica profesorului Petre Pătru.

— Este foarte adevărat ce spui,

dar pot să te asigur că nici una dintre aceste persoane nu știe cum se numesc cele trei guri prin care se varsă Dunărea în mare. Așa că lasă gura!

Scena s-a repetat și cu prilejul excursiei organizată pentru elevi, pe circuitul Timișoara—Satu-Mare—Cluj—Arad—Deva—Caransebeș etc, la care au participat cam aceleași persoane slabe la geografie.

Mă gîndesc să-i scriu tovarășului director C. Dănescu, mărturisindu-i că nu cunosc de loc Maramureșul și că m-ar interesa să-l vizitez, mai ales dacă o eventuală excursie prin acele locuri nu m-ar costa niciun ban, așa cum nu-i costă nici pe excursioniștii «elevi» ai liceului «Tudor Arghezi» din Craiova.

## Un gentleman mai șchiop decît crede

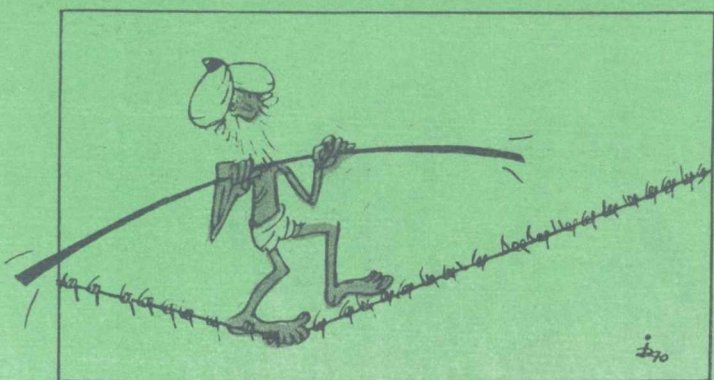
Se pare că avalanșa de romane polițiste traduse și autohtone astupă un gol sensibil în cultura noastră, de vreme ce există în prezent la noi cîteva colecții care tipăresc periodic, în tiraje de masă, o astfel de producție, înghițită pe nemestecate de consumatorii ei.

Dintr-o grăbită anchetă personală printre cititorii de resort, am încercat să tragem cîteva concluzii de ordin oarecum statistic:

**Prima:** Cititori, care mărturisesc că le face plăcere să meargă la sigur, atunci cînd este vorba de triumful binelui (65%). Din acest motiv, unii dintre ei resping pe Shakespeare, Dostoevski, Strindberg, Mauriac și alți «deprimanți».

**A doua:** Cititori, care sînt interesați de arhitectura enigmei din cazul prezentat, străduindu-se a o descifra pe parcursul lecturii, mai înainte de final. În această competiție, lectorul ambiționează să parzeze vicleniile și falsele piste intro-

I. Davidescu



Grad



— Cum adică? Ai fi vrut să cedez trecerea tocmai ăluia care avea un nenorocit de Trabant?...

# PENTRU MÎNA STÎNGĂ

Mircea Pavelescu

duse de autor. Mulți din această categorie, voind să-și verifice perspicacitatea și cultura, sint și rezolvatori de enigmatică minoră, cuvinte încrucișate, probleme de matematică elementară și de alte jocuri așa numite de inteligență (25%).

**A treia:** Mai sint și imaginativii indolenți, care palpită la aventurile eroilor, ei nefiind în stare de nici un fel de risc personal în viață. Acești cititori uită complet, după o săptămână, aventura de care am luat act, ei putînd-o reciti cu același interes după trecerea acestei perioade de timp (8%).

**A patra:** Cititori care se documentează făcîndu-și o cultură de specialitate pentru ca, odată puși la punct, să poată deveni ei înșiși autori de romane polițiste (2%).

Reiese clar că nici un cititor din categoriile citate nu este preocupat de tangențele pe care genul polițist ar putea să le aibă cu literatura, deși cunoaștem destui autori de volume de aventuri, care ambiționează astfel de tangențe.

Se pare că Ig. Herț avea dreptate cînd își permitea să pună săptămînal pe piață, ineptele lui «Șerloace», fără nici un scrupul în ceea ce privește limba literară sau numai gramatica. Colecțiile de aventuri aveau și așa succes de casă și asta îi ajungea.

Iată însă că poziția editorului Ig. Herț, pus pe căpătuială cu orice preț, nu este năruită cu totul, în ciuda efortului de culturalizare.

Ne-a căzut în mină volumul de aventuri polițiste «Gentlemanul șchiop», apărut în editura «Junimea» de la Iași, colecția «Fantomas» (!?), sub semnătura lui. C. Bărbuceanu.

Cităm: «La ora opt și douăzeci de minute, după ce **închină o cruce mititică** în dreptul nasturelui de sus al hainei croită după ultimul jurnal, părăsi adăpostul...» (pag. 7).

Autorul vrea să spună că eroul cărții, un spărgător, s-a închinat mai înainte de a porni la acțiune, făcîndu-și o cruce simbolică în dreptul pieptului. Între «a închina» și «a se închina» există o diferență de direcție. Ștefan cel Mare se închina în fața altarului mănăstirii Putna, dar n-a închinat niciodată Moldova turcilor. Fără indoială că C. Bărbuceanu se spală zilnic, dar nu spală pe alții pentru că domnia sa este scriitor și nubăieș.

Vorbînd despre hoțul care jefuia apartamentele de obiectele lor prețioase, autorul precizează la pagina 8, că acesta avea «oarecare grijă de a nu devaliza». Probabil că C. Bărbuceanu își închipuie că «a devaliza» înseamnă exclusiv «a fura valize».

Autorul, la pag. 9, se arată, cu drept cuvînt, foarte indignat de faptul că la resataurantul «Ambasador» se află la ora două noaptea o familie cu doi copii. Și exclamă:

«Ce copii sint ăștia de stau la restaurant pînă la două noaptea».

Corect ar fi fost: «**Ce fel** de părinți sint ăștia care își țin copiii la restaurant pînă la două noaptea». Bine că n-a scris: «Ce fel de copii sint ăștia care își țin părinții etc.».

C. Bărbuceanu se lansează și în ortografie franțuzească. Astfel, la pag. 12, în loc să spună pe românește «un impecabil dans al pîntecului», scrie: «un impecabil **dans de ventre**, în loc de «danse du ventre». Două greșeli în trei cuvinte constituie o normă neingăduită nici pentru primul an de studiu al limbii franceze.

Iată ce poate cuprinde un dormitor de dimensiuni normale, să zicem de 4/5 metri (de la pag. 43): «un pat dublu... mai într-o parte(!) o canapea, ... iar pe lingă pereți, de jur împrejur, un întreg talcioc de lemn și sticlă, comode (mai multe N.N.), servante (idem-N.N.) etajere (ibidem-N.N.), cuiere (id.-N.N.), un sfeșnic, rafturi cu cărți, chiar și o bibliotecă florentină... gemind de greutatea citorva sute de volume, mai toate editate înainte și după primul război mondial. Scaune doar două...».

Dar obiectul cel mai interesant din toate cele enumerate mai sus este bibliotecă florentină, care cuprinde volume editate **înainte și după primul război mondial**. Adică din cele mai vechi timpuri pînă astăzi, cu excepția volumelor apărute în timpul primului război mondial. Nu se poate spune că autorul nostru excelează prin precizie.

Alt citat (pag. 47): «am să-i zic de ce-mi face o astfel de reclamă». Pentru a evita această rezonanță străină de limba noastră, s-ar fi putut scrie: «am **s-o întreb** de ce...»

Mai departe (pag. 94):

— Nu-i chiar babă. Se ține bine.

— Dar **nici domnișoară**.

Cuvîntul «domnișoară» nu definește decît starea civilă a persoanei în discuție, adică faptul de a nu fi fost căsătorită niciodată. În nici un caz nu poate sugera vîrsta. Nu pot crede că C. Bărbuceanu n-a întîlnit încă la Iași domnișoare bătrîne.

Și ultimul citat (pag. 189):

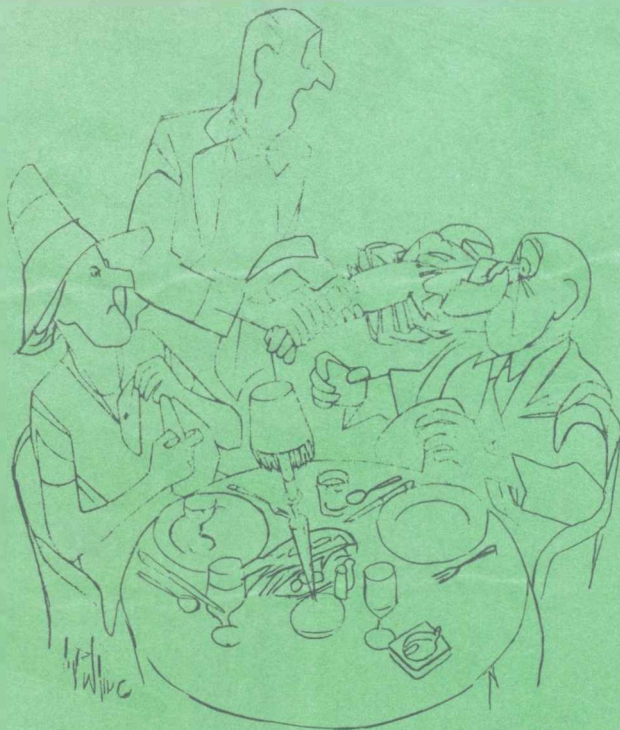
«El (privea-N.N.) blazat și plictisit, ea curioasă și surprinsă de consumația sumară a dansatoarelor».

Nu vă speriați, cei doi clienți ai barului de noapte nu asistau la nici un ritual de antropofagie. Nimeni nu consuma dansatoare fripte sau făcute rasol. Clienta se arăta poate surprinsă de faptul că dansatoarele localului consumă atît de puțin.

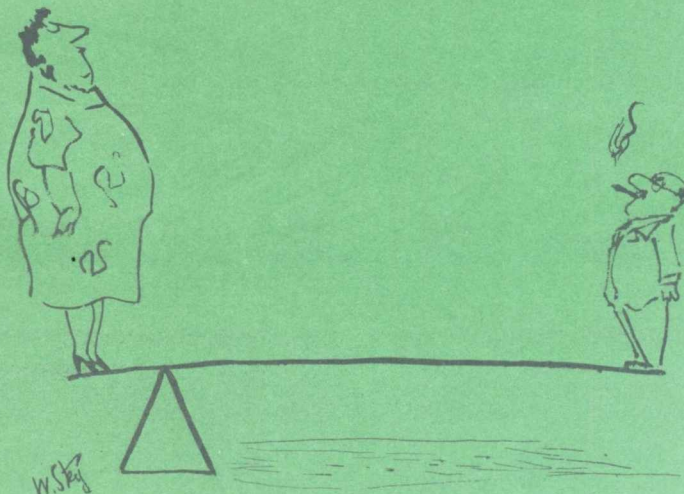
Editura «Junimea» are obligația morală a numelui pe care îl poartă. Titu Maiorescu n-ar fi lăsat să treacă o astfel de proză chiar dacă ar fi adus beneficii.

# UMOR

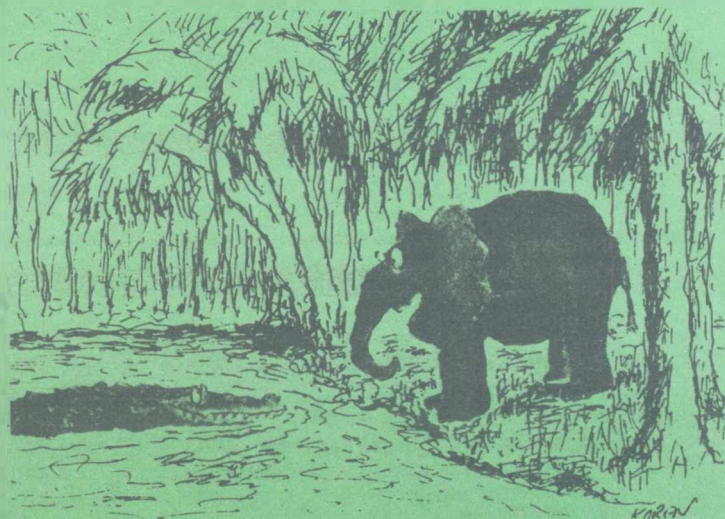
## american ( S.U.A. )



— Soția dv. susține că homarul nu este proaspăt!...



„ECHILIBRU”



— O veste culturală bună, dragă colega, Cartea junglei va apărea, în sfîrșit, într-o ediție ieftină!...



## PANOURILE, PODINELE ȘI... OBRAZUL



Pe șantierul 101 din Reșița, al Întreprinderii județene de Construcții-Montaj Caraș-Severin, vezi peste tot panouri de placaj bachelitizat, bun pentru cofraje de betoane. Ele costă vreo 3 000 lei metrul pătrat, dar sînt îngrijite de parcă s-ar cumpăra cu 10 lei kilogramul pe alese. Deși pot fi folosite de cîteva ori, decofrarea lor se face la întîmplare și sînt aruncate pe unde se nimerește. De aceea plutesc prin apa de ploaie adunată în săpăturile pentru fundații, stau în noroi sau sînt acoperite cu pămînt. Așa, odată cu aceste obiecte trecute în inventarul șantierului, sînt azvîrliți și banii dați pe ele încît, din panouri de placaj bachelitizat, devin niște panouri de frunțași. De frunțași în risipă.

Surori de inventar și de neîngrijire pe același șantier cu panourile, sînt podinele pentru schele. Confecționate din deșeuri de la fabricile de cherestea, înlocuiesc materialul lemnos fasonat. Totuși și ele au fason de punți peste băltoace, căi pentru roabe, suitori la trepte etc. Cu alte cuvinte, sînt lăsate la munca de jos, în loc să fie promovate sus, la schele. Și așa, se degradează repede, la maximum. În același timp, constructorii, susțin că nu pot lucra, din lipsa schelelor care nu se montează deoarece lipsesc tocmai aceste podine.

Dar, nimeni nu se gîndește la un lucru. Schelă este o problemă de fațadă. Modul cum se folosesc podinele însă este o problemă de obraz!

V. Vasiliu



## Relaxare

Într-o carte scrisă pe înțelesul tuturor, deci și pe înțelesul meu, adresată tuturor, deci și mie personal, înțesată de citate demne de toată stima și considerația, intrucît aparțin unor personalități marcante ale omenirii, am citit că este cît se poate de simplu și la îndemînă să trăiești foarte bine 100 de ani.

Asta depinde numai de dumneata.

E suficient doar ca în loc să te îmbuibi, să umbli tot timpul lihnit. O zi pe săptămînă ai dreptul să te ghiftuești. Poți să rozi pe săturate morcovi, gullii și mere. Mai poți ingurgita fără frică un hectolitr de lapte acru și iaurt, zilnic. Nici măcar nu te poți consola cu un strop de coniac, că-i ucigător. Iar țigara-i asasină. Fiecare țigară îți scurtează viața cu 10 minute — lucru stabilit cu precizie — și în plus, restul de viață pe care ți-l mai lasă tot nu-ți tihnește fiindcă mîncîcă toată Vitamina C din organism. Ca să vezi!

Mi se pare că nici țigările de marijuana nu sînt recomandabile.

Deci, pe scurt, o bagatelă. Flămînzești, nu bei, nu fumezi și, în schimb, ți-ai asigurat funcționarea perfectă a organelor interne care — după cum se vede — au cerințe destul de modeste.

Nici sistemul nervos nu-i cine știe ce pretențios. N-ai decît să schimbi cît mai des posibil decorul citadin și să rupi monotonia ocupațiilor cotidiene, evadînd în mijlocul naturii. Cică, apa, aerul, soarele, copacii, iarba, florile, ba chiar peisajul montan și — dacă nu mă înșel — și marea au un efect deconectant, relaxant, tranchilizant, care bate de la distanță toate medicamentele la un loc, fabricate în acest scop. Asta cred că-i cam face să spumege de furie pe farmaciști, amenințați să rămînă cu stocuri supranormative de Napoton, dar drept să vă spun nu mă sinchiesc. Treaba lor cum se descurcă. N-au decît să poftească în mijlocul naturii.

În ce mă privește, m-am hotărît să urmez cu sfințenie sfaturile înțelepte ca să trăiesc verde 100 de ani.

Nici nu mi-a fost greu. De aseară n-am mai mîncat nimic și n-am murit încă. Am redus treptat fumatul (așa se recomandă) de la 60 de țigări pe zi la 59 și am simțit în organism un plus de Vitamină C. Sticla de coniac am aruncat-o cît colo, după ce i-am golit conținutul. Asta mi-a dat curaj. Am simțit un elan irezistibil spre fapte mari și temerare.

Am hotărît ca — fie ce-o fi — s-o pornesc a doua zi dis-de-dimineață spre aer-apă-soare-vegetație, ca să mă deconectez, să mă relaxez, să mă tranchilizez. Se brodea tocmai bine să fie duminică. Am pus ceasul să sune la 5 fix. Nici o secundă în plus. Și el a sunat. Am simțit un zbîrniit în creierul mic și mi-am adus aminte că trebuie să mă re-

laxezi. Asta m-a făcut să mormăi ceva nearticulat, dar tot nu m-a ajutat. Capul greu făcuse corp comun cu perna, în timp ce o dreaptă indignare se furișa treptat în eul meu.

La urma urmei, cu ce oi fi păcătuît ca nici duminică să nu dorm pină la prînz? Adică n-oi fi avînd aer în casă? Este berechet și încă proaspăt. De aseară. Păstrat bine, cu ferestrele ermetic închise ca nu cumva să iasă aerul curat din casă. Soare? N-am decît să ridic storul. Mai spre amiază, cînd se incinge bine. Apă? Cîtă vreau la chiuveță. Hidroforul funcționează perfect la noi, nu ca în în alte blocuri. Nici vegetația nu-mi lipsește. Există un copac în cartier, pe care-l pot vedea oricînd dacă mă aplec pe fereastră, cu corpul înclinat cam 45 de grade spre stînga.

E poate puțin incomod, dar tot



se spune că gimnastica este și ea bună la ceva. Ajută și ea la longevitate. Așa că impușc doi iepuri dintr-o dată. Fac un exercițiu de rotire a trunchiului — un soi de culturism — și-mi desfăt și privirea cu priveștiștea verde a copacului. Verdele e odihnitor pentru ochi. Pleoapele se lasă, cad fără voie și ochii se închid ușor, lin, pe nesimțite... așa... ca acuma.

Dar nu se poate. Trebuie să plec în mijlocul naturii. Așa zice cartea. Mda... Ce să caut în mijlocul naturii, cînd nu-i rău nici aici. Așa, întors un pic pe dreapta. E bine pentru inimă. Se oxigenează mai bine și creierul. Părul nu se oxigenează pe dreapta. Poate pe stînga. Nu trebuie să schimb poziția. M-aș putea trezi. Chiar e vremea. Cum o fi vremea? Te pomenești că-i innorat. Și-o să-i tragă o ploaie. Și-o să mă prindă în mijlocul naturii, mă udă și mă îmbolnăvesc. Fac o dublă pneumonie, zac în pat și mi se face somno-terapie. Și dorm. Așa zicea și cartea că somnoterapia... Teribili, savanții ăștia!

Bine că m-am relaxat. M-am tranchilizat de-a binelea. Pot să dorm fără remușcări, 100 de ani..

Cum scrie la carte.

Harutunian Estera

### Tonalitate

— Dumneavoastră, tovarășe doctor Macarie Theodor, sinteți medic în secția de boli contagioase din cadrul Spitalului unificat Constanța! Ce ne puteți spune în legătură cu unele din nemulțumirile arătate de pacienți?

— Majoritatea dintre ei au o mare supărare și anume că sint bolnavi!... Iar în al doilea rând, că eu, susțin dumneavoastră, le vorbesc urit, cu un ton care îi deranjează. Dar n-au dreptate. Eu nu insult pe nimeni! Eu spun lucrurilor pe nume, și ei numesc asta insultă.

— Doctore, să nu ne ascundem după deget! Pe bolnavi trebuie să-i iuți cu binisorul. Sint și ei mai nervoși, mai sensibili, așa că puțină înțelegere, nu strică.

— Să fie sănătoși, dar eu aici, la «contagioase», nu prea am timp...

— Deci problema a devenit

rilor realizate, s-au imatriculat cantități mai mici de fructe decit cele achiziționate în realitate și, mai ales, nu a avut loc un control zdăvăn...

— Așadar, la Fabrica de spirt neregulile au ieșit la iveală nu datorită dictonului «Scripta manent verba volant», ci constatându-se că spirtul «volant» în timp ce scriptele...

— Asta cam așa este.

— Și atunci ce trebuie făcut ca să se aranjeze lucrurile cum e mai bine?

— Eu zic că acum chestiunea este ca și rezolvată. Cred că au și aflat cei de la minister.

— Cum adică, nu înțeleg?

— Păi ce, «Urzica» nu ajunge și acolo?

### Drumuri și înșelăciune

— Vă salut! Doresc să vorbesc cu unul sau cu toți

s-au lăsat pină ce n-au «incurat» ecuatorul!

— Curat exploratori!

— «Curat», în nici un caz!... Pătați, cu siguranță!...

### Ambalaje cît Alpii

— Dar ce-i aici, tovarășe responsabil? «Alimentară» sau depozit de ambalaje?

— Și una și alta! Avem și alimente de bună calitate, dar și multe ambalaje de diferite dimensiuni. Ce vină avem noi, că la unitatea noastră nr. 19, situată în centrul pieței Ilie Pintilie, delegații de la I.C.V.A. vin să ridice ambalajele așa, cînd își aduc aminte de noi. Și, între timp, se tot adună lăzi peste lăzi, că au ajuns vînzătorii să nu mai vadă cumpărătorii, iar aceștia, să nu mai știe pe unde s-o ia ca să ajungă la teighea. De altfel, problema e cam generală. Pe unde te uii, munți de ambalaje, numai

## DE ÎNGHEATĂ APELE



Am aflat despre o descoperire colosală și mă grăbesc să o prezint opiniei publice. Este vorba de revoluționarea tehnicii frigului.

Avem nevoie de frig nu numai pentru delicioasele sortimente de înghețată, dar și pentru înmagazinarea și păstrarea zarzavaturilor, a peștelui, a laptei, a cărnii. Dar gîndiți-vă și la o bere rece, sau în luna ianuarie la niște roșii. Deci, vă e foarte clar, că tehnica frigului este foarte importantă. Însă, aflați că este și foarte costisitoare. De aceea, specialiștii în materie, caută sisteme mai raționale și mai ieftine prin care să producă frigul. Și se găesc și oameni talentați, care, fac niște descoperiri extraordinare. Dar, din păcate, sint depistați cu întîrziere. Așa s-a întîmplat și cu Dobre Constantin. El fiind șef de lot la I.S. «Frigotehnica» Buzău și coordonînd lucrările de instalații frigorifice ale fabricii de produse lactate Buzău, a descoperit un nou sistem, dar nu de răcire. A raportat întreprinderii, producții nerealizate ca bune și gata executate. În plus, mai făcuse și economii de manoperă, bineînțeles nereale. Tot în scriptele dumnealui figurau și niște plăți în plus de manoperă, prin întocmirea de bonuri de lucru eronate. De asemenea a calculat, zice-se din greșeală, greșit situația unor lucrări de la F.P.L. Buzău. Deci, cu alte cuvinte, lucrînd la instalația frigorifică, mințea de înghețau apele. Au mers cît au mers «lucrările» lui, dar pină la urmă, tot a încurcat-o. Mai concret, deocamdată a fost sancționat cu 10% diminuarea salariului pe o lună. Nu sintem competenți să stabilim dacă e mult sau puțin față de «efortul» depus, dar e clar că asemenea metode ar trebui «înghețate» din vreme. Mai ales că pentru asta nu e nevoie de o instalație frigorifică, ci de una de control.

# Mini-dialoguri despre...

nit la dumneavoastră ceva cronic! Mai bine era contagios, că vă trecea. Vorba ceea, scarlatina, cit e ea de păcătoasă, și tot trece în cel mult 40 de zile.

— Și atunci ce să fac, să dau în scarlatină?

— A, nu, e suficient să dai nițel... înapoi... Într-un cuvînt, buna-cuviință în slujba sănătății! Medicament eficace și fără riscuri, Doza zilnică: cîteva cuvinte frumoase după caz...

### Spirt în scripte

— Spune-mi te rog, dumneata lucrezi la Fabrica de spirt din Focșani?

— Da!

— Nu știți cum de s-au creat aici plusuri, a căror valoare se urcă la aproape 500 000 de lei?

— Ba da! Totul se trage din scripte. Nu s-a făcut înregistrarea corectă a bău-

cei zece șoferi ai autobazei nr. 2 Giulești care au fost repartizați cu autocamioanele pe lingă uzina «Grivița Roșie», pentru efectuarea unor transporturi.

— Nu-i nici unul dintre ei aici! Sint în cursă!

— Dar am auzit că tot măsluind foile de parcurs, au reușit să oblige uzina să achite taxa de cărașie fictivă de peste două sute de mii de lei! Cum a fost posibil?

— Deocamdată nu s-a lămurit misterul, dar pină la urmă se va clarifica povestea.

— Eu cred că mai bine era să se clarifice povestea asta înainte să devină un mister.

— Imposibil! La viteza lor de circulație, greu să-i poți controla. Și gîndiți-vă și dumneavoastră, nu și-a imaginat nimeni că o să «umfle», în asemenea hal, foile de parcurs! Poate cel mult cu cîteva kilometri. Dar nu

I.C.V.A. din București nu se vede.

— Poate că ar trebui întocmit un grafic de ridicări, ca să se evite o asemenea situație?

— O astfel de situație se rezolvă numai dacă vine mașina de la I.C.V.A. la timp. Grafice dacă vreți facem noi pe urmă!

— Cînd pe urmă?

— După ce se ridică lăzile. Pe urmă, dacă vreți, facem și nițică birocrație, că fără lăzi de jur împrejur, treacă-meargă.

— Treacă-meargă cine?

— Cumpărătorii, că de aia vin la «Alimentară».

### Rubrică realizată de Dan Manolescu

După corespondențe primite, respectiv, de la: Anghel Dumitru, Vasilescu Mircea, Blejan Gh. și Marin S.

## ORARUL

### CINEMATOGRAFIC AL ELEVULUI CHIU LICĂ

LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI	VINERI	SÎMBĂȚĂ
Compunerea «Subiect pentru o schiță»	Algebra «Frumoasa necunoscută»	Gramatica «Articolul 420»	Botanica «Fragii sălbatici»	Geologia «Erupția»	Franceza «Parisul vesel»
Geometria «Piramida zeului soare»	Fizica «Căldura»	Anatomia «Nimă nebună, nebună de legat»	Engleza «My fair Lady»	Filozofia «La dolce vita»	Biologia «Dreptul de a te naște»
Desenul «S-a furat un Fragonnard»	Zoologia «Oaia cu cincipicioare»	Educația Fizică «Sus miinile, domnilor polițiști»	Istoria «Mayerling»	Italiana «Boccaccio 70»	Astronomia «Soarele vagabonzilor»
Geografia «Deșertul roșu»	Purtarea «Sfîntul la pîndă»	Chimia «Cenușă și diamant»	Aritmetica «Un cartof, doi cartofi»	Muzica «Vă place Brahms?»	Dirigenția «Vagabondul»

Diriginte V.D. Popa

AL. DOBRE—Bacău.

Deoarece sînteți numai logodit, vă sfătuiesc să nu-i trimiteți iubitei dvs. versurile pe care i le-ați dedicat (și pe care ni le-ați trimis și nouă). S-ar putea să vă arunce la coș.

V. STAN—Constanța.

Imagini frumoase, sensibilitate, ironie fină, corectitudine prozodică (fiind vorba de formă clasică) iată cîteva dintre calitățile pe care (încă?) nu le aveți...

MIRCEA POP—Baia Mare.

Îi vizitați prea des pe Topirceanu. Nu strică să-l revedeți din cînd în cînd dar numai de plăcere...

MARIOARA VICĂ.

Dacă iubiți poezia lăsați-o să trăiască!

STELICĂ DEBUTANTUL —

Loco.

În general «cred» că în orice subiect se poate scoate o schiță bună. Numai că nu o poate scoate oricine. Asta e altceva...

CHIRIȚĂ LUMINIȚA ȘI MARIN CORNELIA — Comuna Godeni, jud. Argeș.

La vîrsta de 15 ani știți prea puține lucruri despre viață ca să puteți vorbi de moarte. Nu-mi plac versurile pe care le-ați scris. Nu folosesc nimănui...

# RODICA TOTT POSTA REDAȚIEI



ȘTEFAN ILAȘ—Timișoara.

E lăudabilă intenția dvs. de a prinde în versuri «o rază de lumină». Să știți însă că umoriștii încearcă să prindă în versuri altfel de subiecte. În orice caz poezia dvs e foarte naivă. Se cunoaște după cum începeți: Ah ce blindă și frumoasă Ești tu rază de lumină...

GRIGORE TOLOACĂ — Alba Iulia.

Prin «Ascensiune» începeți să urcați bine. Evitați însă expunerile.

DOPP ENACHE—Oradea.

Nu am primit epigramele despre care ne vorbiți în scrisoare. Epigramele trimise acum — în grupaj — expun mult prea direct motivul satiric. De altfel pe aceeași temă, s-a mai scris. Reveniți cu altceva.

VASILE PODAȘCĂ— Galați.

Unde ați văzut dvs o asemenea arătare?

Pasăre albă în cioc  
Subțirică la mijloc,  
Cu creasta cit un burlan  
Faci sticletul magafan.

În cazul în care prin părțile dvs. bîntuie o astfel de specie inaripată, trimiteți-ne un exemplar. — Fără altă poezie...

H. OTOMANU — Cîmpulung Muscel.

Mi-a plăcut una din «Satire». Iat-o:

Iepurele cel mare a auzit că morcovul ar fi o legumă gustoasă și l-a trimis pe iepurele mijlociu să-l aducă. Acesta a transmis ordinul iepurelui cel mic. Și prislea neavînd cui să poruncească, a scos morcovul

din pămînt. Cu trei sferturi s-a saturat el, sfertul rămas i l-a dat mijlociului, care l-a mîncat și a păstrat frunzele pentru cel mare. Acum fiecare crede că știe cum arată un morcov întreg.

Deocamdată nu!

Gheorghe Ungur, C. Galeș, I.N. Roman, Cristian Marinescu, Sanda Ghișescu, I.T. Suceveanu, Lucian Moraru, Calu Nicu, Aurel Cozma, Ucenicu Proză, C. Adamescu, Adrian Cercel, Ioan Miller, Gheorghe Popa, G. Grigoraș, Vasile Ghiojdeanu, Anghelina Drăghescu, Mido—Ploiești, Alexandru Bart, Corneliu H. Zenoveanu — Ineu.

## „URZICA“

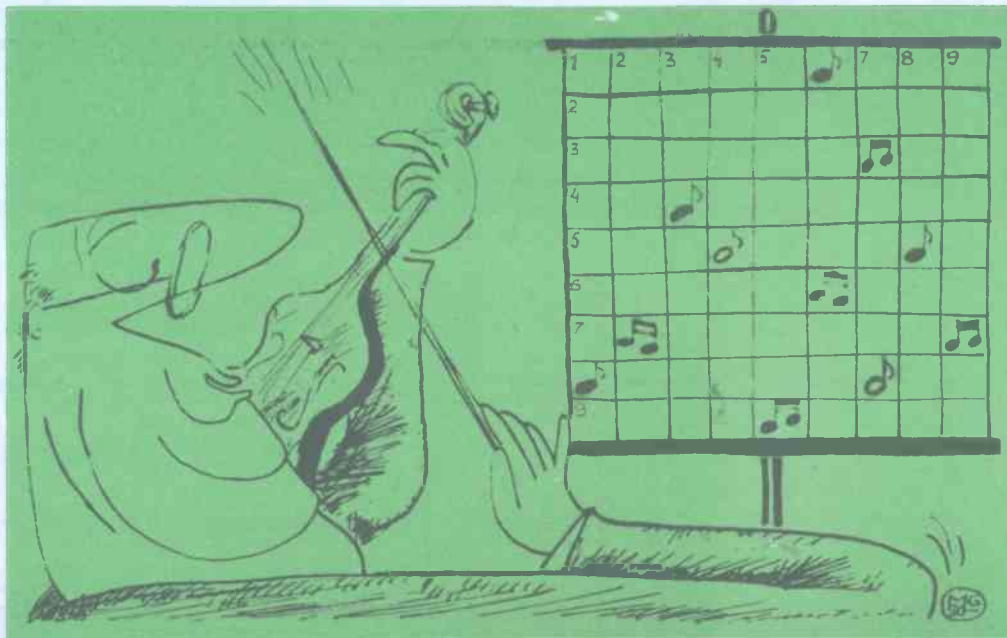
Redacția: Calea Victoriei nr. 25  
Secretariat 15.38.56;  
Secția scrisori 14.60.34  
Tiparul executat la  
Combinatul Poligrafic  
„Casa Științei“ 44.601

# POANTE LA PATRAT



Giuseppe Navarra

Mihai Grosu



ORIZONTAL:

1) Nici în car, nici în căruță, nici în teleguță.— Vorba săritorului. 2) Realități privite cu lupa. 3) Scandal în faza de incubație.— Un campion în fașă! 4) În regulă — Cum te-asezi pe el, cum te-ai ars! (pl.) 5) Cerb la frigider! — De la asta nu poți scoate o vorbă. 6) Bat la singe.— Cum vrea fiecare. 7) Mama mare a aspiratorului (pl.) 8) Șmecher cu subtilități. — Ultimele la carte. 9) Face pe deșteptul — Lume, lume...

VERTICAL:

1) Se fură din obișnuință. 2) În aer liber — Ordin de mobilizare pentru... Azor. 3) N-am cuvinte — Aici n-aveți ce scrie. 4) Ajutor de vîntor — Două linii. 5) Le cunoașteți foarte bine. 6) Cum îl pui în pat, nu mai mișcă (pl.). — Un fel de dă-te-n colo, vino-ncoace. 7) Se face de ris — De la cap într-o parte. 8) Ore cu ceasul — Cînd intervine ea, precis se-alege praful. 9) Să n-audă de ham — Cei din urmă.

DEZLEGARE CAREU Nr. 16

1) PEISAGIST 2) A — BALON — R 3) LI — LENE-SA 4) MANUSA — OD 5)

UDAT — CUCU 6) I — L — CIT — C 7) NULI — AVE 8) RECURS — IR 9) PĂIAN-JENI.

CIȘTIGĂTOR  
DRAGOMIR AURELIA  
Str. GEORGE ENESCU 54  
CRAIOVA



Vă prezentăm cel de-al 23-lea Salon Internațional al Umorului de la Bordighera (Italia).

Bordighera promovează în fiecare an întâlnirea umoriștilor din toate țările și de toate limbile, în spiritul triumfului prieteniei. «Ținută» obligatorie la această manifestare a fost zîmbetul. Așa cum a declarat Cesare Perfetto, organizatorul Salonului, «a rîde înseamnă a critica, a evalua, a gîndi, a trage concluzii, totul cu un soi de seninătate superioară».

Printre cele 29 de țări, între care a figurat și România, au mai participat: U.R.S.S., S.U.A., Franța, Iugoslavia, Polonia, Japonia, Turcia etc.

În afară de caricatură, Salonul a inclus și alte teme, ca: literatură umoristică, inclusiv cea pentru copii, umorul publicitar, umorul în desenul animat, umorul involuntar etc.

Țara noastră a fost reprezentată de caricaturiștii Adrian Lucaci, Eugen Taru și Constantin Cazacu. Au expus de asemenea Ion Davidescu, Nell Cobar, Albert Poch, Dumitru Negrea, Alexandru Clenciu și Cik Damadian, dar lucrările lor, ajunse, din păcate, cu întârziere, n-au mai putut intra în competiție.

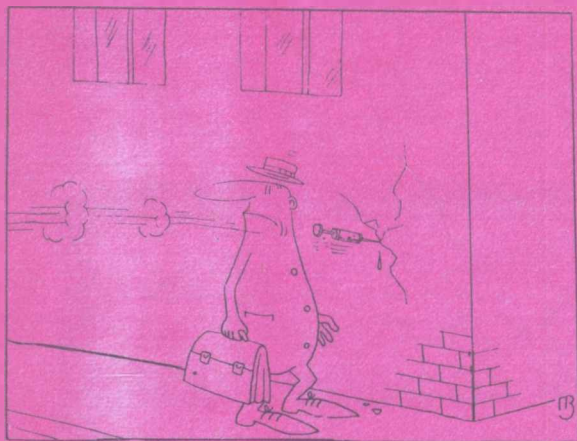
Una dintre distincții (Premi-Pres «E.P.T.» di Imperia 1) a fost acordată caricaturistului Eugen Taru.

· V.B.

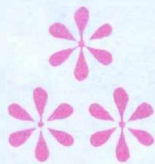


--- Faceți loc!

La tema fixă a concursului, «nu! drogurilor».

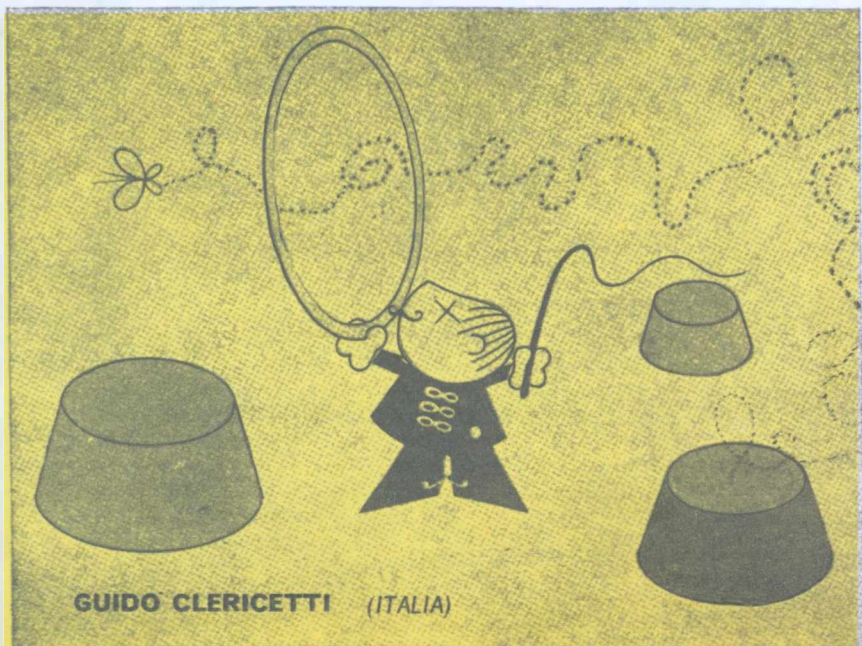


VITALI PEȘKOV (U.R.S.S.)

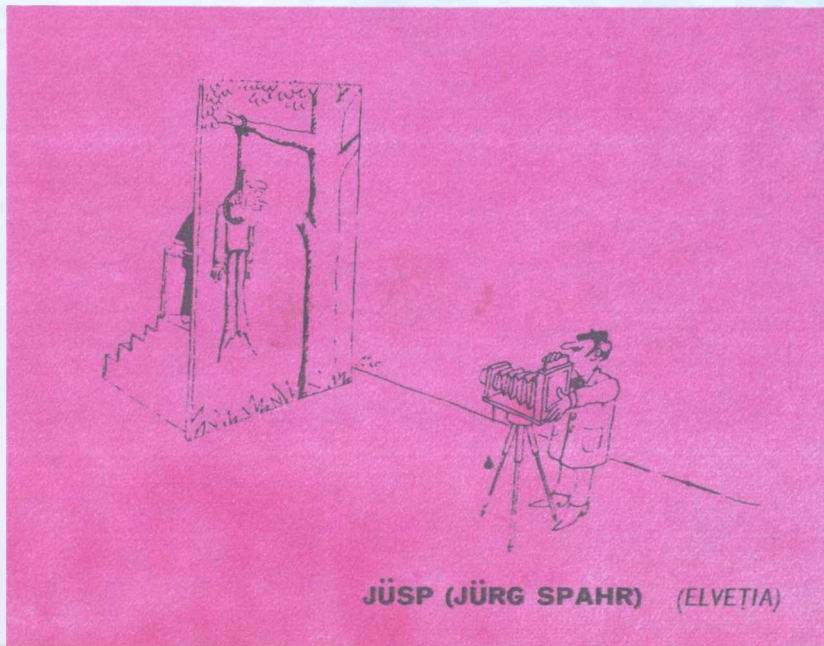


— Tot vorbea de milioane și cînd colo era bacteriolog

LARRY KATZMAN (S.U.A.)



GUIDO CLERICETTI (ITALIA)



JÜSP (JÜRG SPAHR) (ELVETIA)